

A L S Ó V Á R O S I

H A R A N G S Z Ó

A nagykanizsai Szent József plébánia lapja VIII. évf. V. szám 2013. május hónap

Áthallás

Mindig kíváncsisággal, döbönt áhitattal olvastam a japán keresztények helytállásáról. Tiszteletet ébresztett bennem hitvalló életük, kínzatosokat is vállaló ragaszkodásuk. A Xavéri Szent Ferenc által meggyökereztetett kereszténységet több ízben érték komoly támadások az évszázadok során.

Talán ezért is fogtam izgalommal Endo Suszaku japán író Némaság című regényének olvasásába. Egyáltalán nem csalódtam. A könyv egyébként a világhírű filmrendezőt, Martin Scorseset is lenyűgözte elannyira, hogy feltett szándéka vázsonra vinni a hátborzongató cselekményt.

Az 1600-as évek közepén játszódó történet Portugáliában kezdődik. Néhány fiatal jezsuita levélben arról értesül, hogy mesterük, az agilis, lánglelkű Ferreira a kínzások hatására megtagadta hitét. A saját szemükkel akarnak meggyőződni erről, ezért fölkerekednek és a szigetországba utaznak. A partot éréstől fogva elkezdődik iszonyú kálváriájuk. A rövid és titokban végzett lelkipásztori munka a hajtóvadászat miatt félbeszakad, menekülniük kell. Lassacskán körvonalazódik előttük a japán keresztények sanyarú helyzete, állandó fenyegetettsége. A pap nélkül maradt közösségek bámulatos kitartással örökítették át a hitet nemzedékről-nemzedékre. Amikor pedig lelepleződve az állami hivatalnok a kegykép, a „fumie” megtaposására szólítja fel őket, hezitálás nélkül vállalják a válogatott kínzá-

sokat, a kínhalál gyötrelmét is. A vértanúk példája friss erőt és lendületet ad Isten rejtőzködő, jócskán megtépázott nyájának.

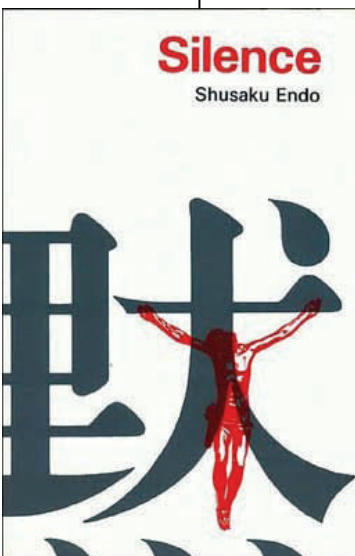
A fiatal szerzetesek útja rövidesen szétválik. Egyikük egy újabb kegyetlenkedés áldozata

lesz, társa pedig len az embertelen bánásmód hatására beadja a derekát. A hatóságok a „gesztust” nyugalommal, viszonylagos jóléttel honorálják. Így akad rá szeretett előljárójára, s osztózik immáron az ő sorsában, a nyugalmas élet áldásaiban, de az állandó lelkipurdalás, önmarcangolás gyötrelmében is.

Bár manapság ilyen összehangolt és brutális üldözés nem éri a kereszténységet, az élet nap mint nap színvallásra készlet mindnyájunkat. Nem egy

kegykép megtaposásának kényszere nehezedik ránk, nem. Az elrettentéssel a sötét oldal többet kockáztatna. Előhívná a magukra eszmélőkből a kiállást, a hősiességet. A mártírok vére magvetéssé válhatna... Ennél jóval kifinomultabb, körmönfontabb a gonosz módszere. Manapság „csak” a hittanra való beíratás, a jövedelem 1 %-ának följánlása, vagy egy értékek mentén közreadott gyűjtőív szignálása a próbakő. S ha a divatos szólamokkal: demokrácia, önrendelkezési jog, szellemi-lelki szabadság... sikerül lépre csalnia, elégedetten dörzsöli a tenyerét.

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

AZ ÖRDÖG ÉS A KENYÉRHÉJ

Reggeli nélkül elindult egy szegény paraszt szántani a földjére, csak egy karéj kenyéret vitt magával. Mikor a földjére ért, levetette a köpenyét, lerakta egy bokor alá, a kenyéret meg a köpeny alá. Egy idő múlva elfáradt a lóva, a paraszt meg megéhezett. Kifogta a lovát, a gyepe hajtotta legelni, és odament a köpenyéhez, hogy megegye ebédre a kenyéret. Amint a köpenyt fölemeli, hát látja: a karéj kenyér már nincs ott! Keresi-kutatja, forgatja a köpenyt erre-arra, rázza-rázogatja - a kenyér csak nincs ott! Szörnyű mód elcsudálkozik a paraszt.

Fura dolog! Egy lelket se láttam, mégis ellopta valaki a kenyéremet!

Az pedig egy ördög volt, aki, amíg a paraszt szántott, elemelte a kenyéret, most pedig megbújt a bokor mögött, hogy hallja, hogyan szitkozódik a paraszt, s közben, hogy emlegeti őt, az ördögöt. Bánta ugyan a paraszt, hogy meglópták, de azért vigasztalódott a maga módján. „Nohát — mondta magában —, csak nem halok éhen; aki elvette a kenyéremet, annak biztosan igen kellett; válják egészségére!

És a paraszt a kúthoz ment, teleitta magát jóllakásig, felfrissült, befogta a lovát, és megint szántáshoz látott.

Az ördög megrökönyödött, hogy nem sikerült neki bűnre csábítani a parasztot. Leszállott az alvilágba a főördöghöz, és elmesélte neki, hogy vette el a parasztól a kenyérvéget, és hogy ez káromkodás helyett azt mondta, hogy: „válják egészségére!”

A főördög éktelen dühbejött.

— Ha a paraszt — így kiabált haragjában -fölibéd keredett, úgy az a te hibád: bután fogtad meg a dolgot. Szép is volna, ha a parasztok és velük az asszonyaik ilyen szokásokat vesznek majd föl! Ebből mi nem élünk meg! Csúnya dolog ez, azt mondom neked. Ennyiben nem maradhat. Eredj és keserítsd meg a parasztnak a kenyéret. Ha három év alatt nem bánsz el vele, szenteltvízben fürösztlek meg!

Félt az ördög a szenteltvíztől; szaladt is a földre és tanakodott, hogyan szolgálja le a vétségét. Törte, törte a fejét, végre kisütött valamit. Álruhát vett fel, és becsületes embernek öltözve beállt szolgálatba a paraszthoz.

És megtanította a parasztot, hogyan kell száraz nyáron mocsárba vetni. A szomszédoknak mind elsült a gabonájuk a sok naptól, de a szegény parasztnál magasra, sűrűre

nőtt, telikalászosan. A paraszt el volt látva étellel az új termésig, és még azonfelül is sok gabonája maradt.

Rá következő évben megtanította a munkása a parasztot, hogyan kell gabonát a hegyen vetni. És esős nyár következett. Másoknál csatakosan feküdt a gabona a földeken, elrothadt és a kalász nem telt meg, de a parasztnál a hegyeken remekül fejlődött, és annyi fölösleges gabonája maradt, hogy azt sem tudta, mit csináljon vele.

És a munkás megtanította a parasztot, hogyan kell a gabonából pálinkát égetni; és a paraszt pálinkát égetett, ivott és másokat is itatott.

Az ördög elment a főördöghöz, és elhencegett vele, hogy levezekelte ám a kenyérvéget.

Saját szemével akart erről a főördög meggyőződni. Elmegy hát a paraszthoz és látja: az meghívta a falujabéli gazdagokat, és jóltartja őket pálinkával; a gazdasszony töltögeti nekik. Amint az asszony kínál, beleakad az asztalba és kilöttyint egy poharat. A paraszt dühös lesz és szidja a feleségét.

- Ördög fajzatja! - üvölti. - Mosogatólé ez, hogy a földre csurgatod? Te görbe lábú, te!

Az ördög oldalba lökte könyökével a főördögöt.

- Hallod? - mondta neki. - Most nem mondja: egészségedre válják!

A paraszt tovább szidta az asszonyt, és maga osztogatta a pálinkát. Jön a munkából egy szegény paraszt, aki nem volt hivatalos a vendégségbe. Leül és látja: pálinkát isznak a parasztok. Ő is kedvet kap, szeretné a fáradtságát egy cseppel enyhíteni; ül és nyel, nyeli a nyálát. A paraszt, ahelyett hogy adna neki, mormog magában: „Mindnyájakat nem láthatlak el pálinkával!”

Ez is tetszett a főördögnek. Henceg a kis ördög:

— Várj egy kicsit, most jön a java.

Isznak a vendégek, iszik a gazda. Hízelegnek egymásnak, dicsérik egymást, a beszédjük olvadás és sima, akár a vaj.

A főördög fölfigyel és odasúgja a kis ördögnek:

— Csak adjon nekik az ital rókatermészetet, hogy rászédjék egymást, akkor már mind a kezeink közt vannak.

— Csak várd meg - felelte a kis ördög —, mi jön még. Hadd legyen bennük a második pohár. Most úgy csóválja a farkát egyik a másik előtt, akár a róka, és egyik túl akar járni a másik eszén. De meglátod, nemsokára olyanok lesznek, mint a bős farkasok.

A parasztok kiisszák a második pohár pálinkát, a beszédjük hangosabb és durvább lesz. A vajjal megkent szólásmódok helyett szitkozódás járja, csúnya szavak esnek, verekedés kezdődik, sebesre verik egymás orrát. A vendéglátó is beleleegyedik, őt is kékre-zöldre verik.

A főördög látja mindezt, és igen tetszik neki. —jó, igen jó - mormogja.

- Várj csak - mondja a kis ördög -, most jön a legjava. Csak igyák ki a harmadik pohárral! Most vadak, mint a farkasok, de majd olyanok lesznek, mint a disznók.

És a parasztok kiűrik a harmadik pohárkát. Egészen elpuhulnak; csámcsognak, kurjongatnak, észre se veszik, hogy egyik se hallgat a másikra. És most elmennek a vendégek egyesével, kettesével, hármásával: mind elvágódnak az utcán. A gazda ki akarja kísérni őket, kimegy velük, de belepottyant arccal egy pocsolyába, bekeveri magát tetőtől talpig - és most ott fekszik, mint egy megvadult disznó és rőfög.

Ez még jobban tetszett a főördögnek.

- No - szólt -, jóféle italt találtál fel; a kenyérvéget megváltottad! Mondd, hogyan csináltad ezt az italt? Először,

ugye rókavért vettél hozzá: ravasz lett tőle a paraszt, akár a róka; aztán farkasvért: megmozdult benne a gonoszság, akár a farkasban; utoljára disznóvérrel dolgoztál: disznó lett belőle.

- Nem - magyarázta a kis ördög --, nem így kevertem. Nem tettem én egyebet, csak nagy bőséget adtam a gabonatermésben. Az állati vér mindig megvolt az emberben, csak amíg szűken állt kenyér dolgában, nem táplálhatta: akkor az utolsó karéj kenyérét se sajnálta. A bőség, az tüzelet fel: mindjárt azon gondolkozik, hogyan mulasson. Én megtanítottam a pálinkaivásra. És amint Isten adományából pálinkát főzött, föléledt benne a róka, a farkas, a disznó vére. Ha most már mindig pálinkát iszik, állat marad mindörökké.

Megdicsérte a főördög a kis ördögöt, megbocsátotta neki a kenyérvéget, és maga mellé vette a főméltóságok közé.

Lev Tolsztoj

Az élő, megszületett csecsemőt is abortálná a Planned Parenthood

A floridai hatóságok valószínűleg elrendelik, hogy a Planned Parenthood nevű, abortuszklinikákat működtető amerikai szervezet nyújtson egészségügyi támogatást egy félresikerült abortusz következtében megszületett csecsemőnek. Ennek nyomán kiderült: a szervezet támogatja a születés utáni abortusz lehetőségét.

Alisa LaPolt Snow, a Florida Alliance of Planned Parenthood Affiliates képviselője a floridai törvényhozás egyik bizottságában tartott meghallgatáson ugyanis kifejtette: szerinte az abortuszt kérő szülőre és az abortuszt végrehajtó orvosára kellene hagyni annak eldöntését, hogy mi legyen a félresikerült terhesség megszakítását követően megszülető, élő csecsemővel, írja a Weekly Standard.

Az egyik képviselő azt kérdezte Alisa LaPolt Snowtól: mit tenne a Planned Parenthood, ha egy rosszul sikerült abortuszműtét után élve jönne világra a gyermek, és ott lélegezne az asztalon, küzdve az életért? LaPolt Snow úgy válaszolt: „Azt hisszük, hogy a döntést meg kellene hagyni a nőnek, a családjának és az orvosának”.

Egy másik képviselő erre újra megkérdezte: mit tesz a Planned Parenthood orvosa, ha a csecsemő ott fekszik az asztalon, lélegzik és mozog? LaPolt Snow azt mondta: „nincs erről információ. Nem vagyok orvos, sem abortuszszolgáltató. Szóval nincs erről információ.” Egy harmadik képviselő erre újra rákérdezett: „leszögezte, hogy egy félresikerült műtét után, amikor a csecsemő ott fekszik az asztalon, és él, a döntés (hogy mi legyen vele – a szerk.) a családra és az orvosra tartozik. Igazán ezt mondta?”

Snow válaszolt: „a döntést meg kellene hagyni a páciensnek és az egészségügyi szolgáltatóknak”. Erre a képviselő azt mondta: „ez esetben a páciens az asztalon fekvő, életéért küzdő csecsemő kell, hogy legyen, egyetért?” Erre Snow: „ez egy igazán jó kérdés. Nem tudom, hogy válaszoljak. Örülnék, ha többet bebeszélgethetnénk erről.”

Forrás: Magyar Kurír

MI AZ IGAZSÁG ?

A római helytartó kérdezett,
De arra már nem érkezett válasz,
Hisz elhangzott ez a felelet.
Mielőtt ő értette a vádat:
„...én azért jöttem erre a világra,
Hogy az igazságról tegyek bizonyosságot,
Az én országom nem innen való...”
E szavak megítélik a világot !

E szavak megítélik a világot,
De Pilátus nem azért kérdezte :
„MI AZ IGAZSÁG,?” — mert valójában
nem volt szüksége a feleltre.
A kérdésre adatott a válasz
Azon a harmadik reggelen,
Amikor kéz érintése nélkül
Elhengerült a nagy kő nesztelenül.

KRISZTUS az igazság és az élet !
- ez a világ ma sem tudja még !
Díszesen faragják, megcsiszolják
A sírboltnak zárókövét...
És nőttön – nő a bizonytalanság,
Amikor valaki arról beszél,
Az Ítélet óramutatója
Halad... - **mert Krisztus él !**

Lukácsi Vilma

Istenképünk felmérése

A következő felmérésben felsorolt tulajdonságok és jellemvonások közül azokat kell kiválasztanunk, amelyek leginkább megfelelnek Istenről szerzett tapasztalatainknak. Itt ismét nem az a feladatunk, hogy a teológiailag helyes válaszokat jelöljük be. A teszt célja az, hogy jobban megértsük Istennel kapcsolatos tapasztalatainkat és érzelmeinket - ezért próbáljunk minél őszintébben válaszolni!

Minden pontnál karikázzuk be azt a kifejezést, ami a legközelebb áll Istennel kapcsolatos érzéseinkhez és tapasztalatainkhoz!

1. Legtöbbször úgy érzem, hogy Isten

- a) ítélkező b) tárgyilagos c) megbocsátó és könyörülő

2. Tapasztalataim szerint Isten

- a) közömbös b) igazságos c) elfogult és részrehajló

3. Legtöbbször úgy érzem, hogy Isten

- a) velem van b) alszik c) megfigyel

4. Egész életemben úgy éreztem, hogy Isten

- a) követelőző b) méltányos c) szeretetteljes

5. Az a nézet alakult ki bennem Istentről, hogy Ő

- a) mindenható és tökéletes
 b) következetesen gyakorolja hatalmát
 c) gyarló és esendő

6. Legtöbbször úgy viszonyulok Istenhez, mint

- a) felsőbb hatalomhoz b) barátához c) apához

7. Legtöbbször úgy érzem, hogy Isten

- a) érzéketlen b) elérhető c) gondoskodó

8. Legtöbbször úgy érzem, hogy Isten

- a) példakép b) szabadító c) nevelő

9. Úgy tapasztaltam, hogy Isten

- a) megbízhatatlan b) megbízható c) megfontolt

10. Isten léte számomra

- a) valóságos b) hihető c) képzeletbeli

11. Általában úgy érzem, hogy Isten

- a) megértő és megközelíthető b) együtt érző és kézzelfogható
 c) távoli és elzárkózó

12. Általában úgy tekintek Istenre, mint

- a) diktátorra b) Úrra c) legfelsőbb tekintélyre

A felmérés értékelése

Az a., b. és c. válaszlehetőségek mindegyikének 1 és 3 közötti pontértéke van. Ez a teszt csupán segédeszköz istenképünk mélyebb megismeréséhez. A pontszámok nem osztályzatok, nincs sem jeles, sem elégtelen eredmény.

1.	a = 1	b = 2	c = 3
2.	a = 2	b = 3	c = 1
3.	a = 3	b = 1	c = 2
4.	a = 1	b = 2	c = 3
5.	a = 3	b = 2	c = 1
6.	a = 1	b = 2	c = 3
7.	a = 1	b = 2	c = 3
8.	a = 2	b = 3	c = 1
9.	a = 1	b = 3	c = 2
10.	a = 3	b = 2	c = 1
11.	a = 2	b = 3	c = 1
12.	a = 1	b = 3	c = 2

A felmérés értékelése

A 12 és 21 közötti pontszám meglehetősen negatív istenképre utal. Egy rossz tulajdonságokkal felruházott, szeretet nélküli, sőt fenyegető Isten képe rajzolódik ki. Mindez komoly torzulásokra utal Istentről alkotott felfogásunkban éppúgy, mint a vele való kapcsolatunkban.

A 22 és 29 közötti pontszám azt jelzi, hogy kényelmes és közömbös álláspontra helyezkedtünk Istennel kapcsolatban. Nem akarunk állást foglalni, és kerüljük az Istennel való bensőséges kapcsolatot. Ez különösen akkor igaz, ha a 2-es pontértékű válaszaink vannak túlsúlyban.

Ha válaszaink között nagyjából azonos arányban fordul elő a három pontérték, valószínűleg egyes érzelmekkel viseltetünk Isten iránt, vagy kissé bizonytalanok vagyunk vele kapcsolatban. Talán magunk előtt sem merjük beismerni Istennel szemben táplált negatív érzelmeinket, vagy fenntartásaink vannak Isten tökéletességével és szentségével szemben.

Ha pontszámunk elérte vagy meghaladta a 30-at, akkor azokat a tulajdonságokat választottuk, amelyek a tökéletes, szent, megbocsátó és szerető Isten helyes, biblikus felfogását tükrözik.

Ne aggódjunk, ha nehéznek találtuk a tesztet! Más is így van ezzel. Igen nehéz dolog kiválasztani azt az egyetlen tulajdonságot, ami leginkább megfelel érzéseinknek és tapasztalatainknak, hiszen álláspontunkat változó hangulatunk és élményeink is befolyásolják. Néha úgy érezzük, hogy Isten megértő, sőt együtt érző, akár egy jó barát. Máskor viszont az az érzésünk, hogy Isten eltávozott, és imánk süket fülekre talál. Hol pozitív, hol negatív érzéssel viseltetünk Isten iránt. Ha választani kell, sokan, akik rossz véleménnyel vannak Istentről, inkább egy semleges tulajdonság mellett döntenek, hogy elkerüljék a büntudatot.

Ha a teszt kitöltésekor némi feszültséget éreztünk, akkor e könyv egyik alapelveivel szembesültünk: Istennel való kapcsolatunk és a róla alkotott képünk akkor helyes, ha vele kapcsolatos érzéseink összhangban állnak a bibliai istenképen alapuló hitünkkel. Figyeljük meg, milyennek mutatja be a Biblia Istent!

Nehéz időkre való ígék

„...Istenünk ígéje örökre megmarad.”

(Iz 40,8)

Íme még néhány csodálatos ígéret a Bibliából, melyekre támaszkodhatsz, amikor nehéz idők jönnek:

1) „Ha az Urat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékodnak, nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csapás. Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon” (Zsoltárok 91:9-11).

2) „Az Úr angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket” (Zsoltárok 34:8).

3) „Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem” (Zsoltárok 57:2).

4) „Közel van az Úr a megtört szívűekhez, és a sebzett lelküket megsegíti” (Zsoltárok 34:19).

5) „...az Úr szeme az igazakon van, és füle az ő könyörgésükre figyel...” (1Péter 3:12).

6) „Lenyúlt a magasból, és fölvetett, a nagy vizekből kihúzott engem. Megmentett engem erős ellenségemtől, gyűlölőimtől, bár erősebbek nálam... megmentett, mert gyönyörködik bennem” (Zsoltárok 18:16-19).

7) „Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az ÚR az én világosságom” (Mikéás 7:8).

8) „Bátor leszel, mert lesz reménységed. Nyugodtan és biztonságban pihensz. Semmitől sem félve fekszel le, és sokan fordulnak hozzád segítségért (Jób 11:18-19 TLB).

9) „Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint” (Efézus 3:20).

Kinek van fóbiája?

„Ezért van a magyaroknak zsidófóbiájuk. A bálványimádó katolicizmus miatt lett a zsidó a magyar antitézise. Ez már csak azért is veszélyes, mert az Ábrahámnak adott ígéret szerint, aki a zsidókat áldja, az áldott lesz, és aki őket átkozza, az átkozott. A nemzetek ítélete pedig az lesz, hogy az antiszemita országok, nemzetek nem mennek be a Messiás ezeréves birodalmába. A sírt, hol ezek a nemzetek súlylyednek el, nem veszik körül a népek, és senki szemében nem ül majd gyászkönnny. Az ellenkezője nagy magyar hazugság. Az antiszemitáknak rossz hír, hogy az a zsidó Jézus (Jeshua, akinek az anyja Mirjam), akire hivatkozva üldözik a zsidókat, nem más, mint a zsidók királya, zsidók közt a legnagyobb, a megtestesülése mindannak, ami zsidó, aki soha nem tagadta meg a népét, és számon kéri a zsidókat a pogányokon. Ugyancsak rossz hír nekik, hogy ez a zsidó Messiás uralkodik majd az egész földön, és ezer évig Izrael királya lesz a föld királya. Erre varrjanak gombot a magyar antiszemiták. Márpedig ezt mondja a Biblia. Ez lesz a »keresztény Európa«, és a »keresztény világ«, amelynek a központja Jeruzsálem lesz, és nem Róma. Nem az Opus Dei és a jezsuiták Európája, nem Robert Schumann és Konrad Adenauer tervei, hanem az Ézsaiás könyve leírása alapján.”

Szerző: Bartus László, Nepszava.com

A magyaroknak nincs zsidófóbiájuk. A magyarok ugyanis személyek. Az egyiknek persze lehet ilyen vagy olyan fóbiája, ami a másoknak nincsen, van viszont szemüvege, nyombélfekélye, ízlése, nagymamája.

1. A zsidókat nem a katolikusok üldöz-

ték, hanem a liberálisok, a szocialisták, a nemzeti és nemzetközi szocialisták a fölvilágosodástól kezdve, akik a katolikusokat, és mindenféle más keresztényt is üldöztek. Nem nemzetek, hanem bizonyos eszmék hívei, különféle bűnök elkövetői. Nincsenek antiszemita, fajgyűlölő, vagy bármilyen más közös bűn alapján elítélhető népek.

2. Jézus nem állt faji alapon, ellentétben a cikkíróval.

"Amikor bement Kafarnaumba, egy százados járult hozzá és elpanaszolta: "Uram, szolgálom bénán fekszik otthon, és szörnyen kínlódik." A százados pogány zsoldos katona volt. „Jézus így felelt: "Megyek és meggyógyítom." A százados így válaszolt: Jőmagam bár alárendelt ember vagyok, katonáknak parancsolok. Azt mondom egyiknek: Menj! – elmegy; és a másoknak: Jöjj ide! – hozzám jön; és szolgálomnak: Tedd ezt! – megteszi." Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott és így szólt kíséreihez: "Bizony mondom nektek, ekkora hitet senkinél nem találtam Izraelben! Ezért mondom nektek: Sokan jönnek napkeletről és napnyugatról és letelepednek Ábrahám, Izsák és Jákob mellé a mennyek országában, az ország fiait pedig kivetik a külső sötétségre. Ott sírás és fogcsikorgatás lesz." A századoshoz pedig így szólt Jézus: "Menj, legyen úgy, amint hitted." A szolgálga már abban az órában meggyógyult." (Mt 8,5-13)

Sok hasonló példát idézhetne az Evangéliumból B. L. is, ha ismerné.

3. Jézusra hivatkozva hívei nem üldözték a zsidókat, inkább a kortárs zsidók közül némelyek az Üdvözítőt és a keresztényeket. L.: ApCsel.

4. Jézust azért adták halálra a Főtanács hangadói, mert nem találták meg benne a

politikai megváltót, akiben reménykedtek. Ő nem akart se zsidó, se másféle világalummal szerezni. A Messiás sosem állt politikai, faji, hatalmi alapokon, mert tudta, hogy az ilyen általánosítások a bűnök melegágyai. Ő a bűneitől váltotta meg az embert: fajra, nemre, felekezetre való tekintet nélkül: mindenkit, aki hisz benne. Aki nem hisz, elkárhozik, függetlenül attól, hogy körülmélték, v. megkeresztelték kiskorában.

A hit tehát benső, személyes Isten-ember kapcsolat. A hívő ember elutasít mindenemű übermensch-eszmét.

5. A magyarok 1944 márc. 19-ig, ellentétben pl. az USA-val, befogadtak minden menekültöt, és e napig, amikor t. i. az országot Hitler megszállta, egyetlen zsidót, v. lengyelt v. fogolytáborból szökött szövetséges katonát vagy más üldözött személyt nem adtak ki a nemzeti szocialistáknak. Ugyanez év júliusában, amikor a magyar vezetést megtudta, hogy mi történik Auszweitzban – a szövetségesek természetesen ismerték a helyzetet! – a Kormányzó megtiltotta a deportálásokat. Erre jött ősszel a nyilas puccs náci katonai erővel. Istennek és egy kicsit Horthynak is hála, hogy arányosan nálunk menekült meg a legtöbb zsidó embertársunk a II. Világháború viharából. A Nürnbergi Törvényszék kihallgatta, és semmilyen háborús bűnben nem találta vétkesnek Horthy Miklóst.

6. Bizonyos fajgyűlölők ezt nem tudják megbocsátani a magyaroknak.

7. Dsida Jenő így válaszolt a hasonló rágalmakra:

"...így készülünk szelíd háborúra, mindig magunkért soha mások ellen, sőt párolunk és vásznakat szövünk, s míg kisebbitnek lassan megnövünk."

Czakó Gábor

Uzsalyné Pécsi Rita

Minden emberben van egy Isten alakú úr amelyet csak Ő tölthet be.

(Pascal)

A serdülőkori zavarodottságtól a személyes istenkapcsolatig tartó utat a fiataloknak egyedül kell megtenniük; a szülők, a nevelők persze támaszként, példaként segíthetnek ebben.

Kamaszkorban fontossá válnak a spirituális témák. A felfedezés útját nagyban segíthetik a művészetek, a közösségi beszélgetések, a jó (de nem túl direkt) olvasmányok, filmek.

Nem meglepő azonban, ha a fiatalok eltávolodnak a családi hitéleti formáktól (főleg, ha azokat üresnek látják). Szeretnének személyesen is szembesülni azzal az Istennel, akiről ugyan hallott már jót is, rosszat is, talán tételes ismereteik is vannak, de ez még mind mások tudománya, élete, vélekedése volt. Ezért kérdeznek, faggatnak, kételkednek, filozofálnak. Lehet, hogy ha a hitélet képviselőit eközben negatívnak látják, szélsőségesen kritizálják is azokat, de a pozitív megnyilvánulásokra ugyanilyen nyitottak.

A személyes Istenkép kirajzolódását élményekkel, tapasztalatokkal segíthetjük. Fontos, hogy a vallásgyakorlat „aktuális” eseményei (áldozás, gyónás, szentmise) is ilyen irányúak és ne elvárások, vagy kötelességteljesítés-ízűek legyenek a kamaszok számára. Egyébként könnyen előfordulhat, hogy ezzel le is zárja ez irányú aktivitását, „kibérmálkozik”. A serdülőkor végére alakul ki az egyén sajátos viszonya *Teremtőjével, mindennapjainak Gondviselőjével*. Ha azonban az addigi ilyen irányú tapasztalatai pusztán elméleti ismeretek voltak, akkor ennek megfelelően viszonylag jelentéktelen súlyú és „elméleti” lesz ez a kapcsolat is!

Nem az ismeret számít! Lehet, hogy pl. annak ellenére, hogy évtizedes hittanos múltja volt valakinek, ez mindössze mellékes háttértudás marad, vagy még az sem. De az is lehet, hogy mindent átfogó motiváció, esetleg további lázas keresés, jó esetben egészen bensőséges szövetség alakul ki a tanulmányok során. J. Kentenich, a schönstatti lelkesítő atyja sok-féleképpen foglalkozott a serdülők hitre nevelésével. Szemléletmódjában a fiatalok életrevaló hitének nevelése azt jelenti, hogy eljuttatjuk őket ahhoz a keresztyény *Istentapasztalathoz*, amelyen keresztül fölfogják, hogy *Isten keresi őket, a szívükben és életük eseményein keresztül beszél* hozzájuk, már születésük előtt ismerte őket. Ha a fiatalok megértik ezt a bizonyosságot, válaszolhatnak Isten hívására, kérdezhet Tőle, panaszkodhat Neki, örömbánátát Hozzá viheti. *Az ettől kezdve fennálló együttműködést értjük személyes hit alatt.*

A többi fejlődési területhez - énkép, nemi identitás, közösségbe való beilleszkedés, baráti kapcsolatok, párválasztás stb. - hasonlóan itt is *személyes döntésekről* van már szó. Nem véletlen, hogy a különböző szekták legfőbb célcsoportja is ez a korosztály! A serdülés második és harmadik szakaszában a személyiség nyitott erre a tapasztalatra. Ezen a területen is rendkívül veszélyes a bólogató szófo-gadás, a konfliktusokkal járó személyes döntés elmaradása. Még az azonosulás útján megszerzett értékek mellett is *szabad, egyéni állásfoglalással kell újra döntenie! A felnőtt ember ener-*

giatartaléka éppen ez a belső szabadsága lesz. Ezért általános tanácsként elmondható, hogy mi, szülők, ilyenkor húzódjunk kicsit a háttérbe, és onnan csodáljuk meg a küszöbön álló autonóm erkölcsű személyiség megszületését! Nagy öröm lesz!

A *kamaszkor végén* a jó melletti elköteleződés már nem a szokásokon, a szabályokon múlik, hiszen tarthatatlanná válik a gyerekes engedelmesség. Az életkornak megfelelő „tiltott gyümölcsök” kísértései sem a „*nem szabad, mert megtiltották*” módon jelentkeznek, hanem már „*magával a kígyóval állnak szemben*”, aki mindig fel fogja kínálni, ami után vágyakozik, legyen az pénz, hatalom, szex vagy hírnév. A fiataloknak kell döntenükhöz, mire mondanak igent vagy nemet. Ez minden alkalommal komoly belső harccal jár, és a döntés árát is mindannyiszor meg kell fizetni. *Bizonyos egyéni mintázatú kapcsolat alakul tehát ki Isten és az ifjú között.* Ebben új fényt fog kapni énjének eredeti, egyedi *küldetése* is. *Személyes hívássá* válik: „*Egyetlen vagy, eredeti, milliók közül Téged választalak!*” - és ez minden területre, házasságra, vagy egyházi hivatásra, gyakorlati és elméleti munkára egyaránt vonatkozik. A pályaválasztás enélkül csupán egy szerepbe való beállítás lesz, ami nem ad elegendő erőt és kitartást a mélypontok idején. Az egész serdülőkor igazán arra a kérdésre keres választ, hogy *KI vagyok én, és nem csupán arra, hogy MI vagyok.* Mi lehet ebben a folyamatban még a szülők, nevelők szerepe? Egyszerű és egyszersmind soha véget nem érő feladat. *Az élet szolgálata. Az ő új, önálló életéé.* Ahogy Böjté Csaba ferences megfogalmazta: „*Ha Istentől beleírt álmát, vágyát segíted megszületni okos szóval, társa lehetsz, barátja, így belőled is fakad a virág, a gyümölcs. Gyümölcsöt megosztja veled, és te is boldog leszel, mert gyümölcsöd az, hogy ő gyümölcsöt terem.*”

PÉLDAKÉPEK

Amint a fiatalok leválnak a szülőkről, szilárd tartású, szerető, megértő embert keresnek helyettük. Mindazok az antennák, amelyeket a szülők hangoltak be, finomítottak, azok a láthatatlan kis „csápok”, amelyekkel hozzánk kapaszkodtak, lassan(?) leválnak róluk, és áthelyeződnek a választott tekintély-személyekre, hogy majd ezekről is tovább lépve megtalálják Istenüket, akinél lehorgonyozhatnak végül. Ehhez azonban olyan mintaadó személyiségekre van szükség, akikbe a támaszt és iránymutatást kereső lélek bele tud kapaszkodni. Ebből formálja majd meg a saját személyes eszményképét is. T. Beller pszichológus-lelkész, Kentenich atya tanítványa, a magyar Schönstatt mozgalom alapítója és első vezetője egy beszélgetés során találó mai hasonlattal bátorította erre a serdülőket: „Válasszunk példaképet! Egy olyan személyiséget, akit mindenkinél jobban csodálunk. És próbáljuk meg őt utánozni a kapcsolatainkban. Mit tenne most ő a helyemben? Ilyenkor úgy járunk el, mint az a számítógép-hasz-

náló, aki az új gépére úgy viszi fel a programokat, hogy egy már belőtt, működő gépről kábellel átmásol mindent. Sok fáradságot és időt megtakaríthat ezzel.

MEDDIG TART EZ A FOLYAMAT?

Erre egy történet segítségével adhatunk választ: „Egy csapat nő a Bibliát tanulmányozta együtt. Mikor elérkeztek Malakiás könyvéhez, a harmadik fejezetben találkoztak egy verssel, amely ezt mondja: »leül az ötvös és megtisztítja az ezüstöt«. Ez a vers teljesen lenyűgözte az asszonyokat és azon gondolkodtak, hogy vajon mit fejez ki ez az állítás Isten természetéről. Az egyik nő felajánlotta, hogy megutána néz, hogyan tisztítják az ezüstöt, és majd a legközelebbi alkalmon megosztja a többiekkel. Azon a héten ez a hölgy felhívott egy ötvöst, és megbeszélte vele, hogy elmegy megnézni munka közben. Nem említette neki, hogy milyen célból akarja megnézni, azon túl, hogy egyszerűen kíváncsi a tisztítási folyamatra. Miközben az ötvöst nézte, a férfi megfogott egy darab ezüstrudacsát, tűz fölé

emelte, és hagyta, hogy felmelegedjen. Közben magyarázta, hogy ahhoz, hogy az ezüst tiszta legyen, a tűz kelős közepébe kell tartani, ott, ahol a lángok a legmelegebbek, hogy a szenny kiégjen belőle.

A nő elgondolkodott a képen, amint Isten egy ilyen forró helyen tart bennünket, aztán felelevenítette az igesort: »leül az ötvös és megtisztítja az ezüstöt«. Megkérdezte hát a férfit, hogy igaz-e, hogy az ötvösnek a tűznél kell ülnie az ezüsttisztítás teljes ideje alatt. A férfi igennel válaszolt, és elmagyarázta, hogy nemcsak, hogy ott kell ülnie, és tartania kell az ezüstöt, de a szemét is rajta kell tartania, egész idő alatt. Mert ha az ezüst a kelleténél akár csak egy perccel is tovább marad a lángok között, megsemmisül.

A nő egy rövid ideig csendes volt. Majd megkérdezte: »Honnan tudja, hogy mikor teljesen tiszta az ezüst?« Az ötvös mosolyogva így válaszolt: »Ó, az nagyon egyszerű - amikor látom magamat benne.«

Eddig tart. Ameddig Isten arca meg nem születik bennünk.

Családi kuckó

Ferenc pápa: jó egy asztalnál enni és nem elszigetelődni

Húsvét vasárnap délután Ferenc pápa felhívta argentin pap barátját, Jorge Chichizola Posadas-i plébánost. Együtt szentelték őket pappá.

„Délután öt óra után hívott, hogy felköszöntsön születésnapomon. Rögtön gondoltam, hogy ő az: néha előfordult, hogy egy nappal korábban telefonált, hogy biztos szabad legyen a vonal.”

A hívás azért meglepte, mert arra gondolt, húsvét vasárnap a pápa biztosan elfoglalt. A Szentatya így szólt a telefonba: „Hogy vagy?” – Chichizola az LT4 Red Ciudadana rádiónak számolt be a telefonhívás tartalmáról, és elmondta, hogy néhány órával a konkláve kezdete előtt is beszéltek egymással – írja a Vatican Insider.

Ferenc pápa a telefonbeszélgetésben megerősítette, hogy decemberben Argentínába utazik, és hangsúlyozta, hogy továbbra is mindig megemlékezik barátairól. Azt is elmondta, hogy a Szent Márta-házban fog maradni, nem költözik át a pápai lakosztályba. „Az túl nagy nekem” – jegyezte meg, hozzátéve: úgy gondolja, hogy „jó egy asztalnál enni, megosztani egymással a híreket, beszélni róluk, és nem elszigetelődni a többiektől”.

Azt is megjegyezte – számol be a plébános –, hogy kezdi „megörjíteni a testőreit, a biztonsági szolgálat alkalmazottait – mert szeret az emberek közé menni –, de már kezdik megszokni”. Olyan ember ő, aki nem fél kockáztatni, és folytatni fogja a maga útját. Elmondta például, hogy az egyik testőre hozott egy levelet, amit a gyermekei írtak neki, és ő válaszolt rá.

A La7.it szerint a Szentatya mindig újabb meglepetést okoz. A Szent Márta-ház kápolnájában reggel szentmisét mutatott be a vatikáni köztisztasági alkalmazottak és a kertészek részvételével. És, ahogy szokta, mise után a hívek mellé ült az utolsó sorok egyikébe.

„...ajándékaink vannak... használjuk hát őket...” (Róma 12:6 NKJV)

Dr. Charles Swindoll írja a Growing Strong in the Seasons of Life [Megerősödni az életszakaszokban] című könyvében: „Egyszer az állatok úgy határoztak, tenniük kell valami jelentős dolgot annak érdekében, hogy az új világ problémáira megoldást találjanak. Így hát iskolát szerveztek. A tantervbe ilyen tárgyakat vettek fel: futás, mászás, úszás és repülés. Az adminisztráció megkönnyítése érdekében minden állat felvette mind-egyik tantárgyat. A kacsza kiváló volt úszásból, sőt, jobb volt még az oktatónál is! Ám repülésből éppen csak átment, futásból pedig rettentően gyenge volt. Mivel olyan lassan futott, abba kellett hagynia az úszást, és bent kellett maradnia iskola után, hogy a futást gyakorolja. Ez annyira megviselte úszóhátyás lábait, hogy végül úszásból is csak átlagos lett. De az „átlagos” teljesen elfogad-

ható volt, ezért senki sem aggódott miatta, kivéve a kacsát. A nyúl osztályelső volt futásból, de megrándult a lába, mert olyan sok pótórát kellett vennie úszásból. A mókus színjeles volt mászásból, de folyamatos frusztrációt okozott számára a repülésóra, mert a tanár arra kényszerítette, hogy a földről induljon felfelé, nem pedig a fatetejéről lefelé... végül mászásból is csak hármast kapott, futásból pedig kettést. A sas problémás gyerek volt, szigorúan kellett fegyelmezni, mert szakadár volt. A sziklamászás órákon, mindenkit maga mögött hagyott, de ragaszkodott ahhoz, hogy a saját módszereit alkalmazva jusson fel a csúcsra!”

„Mert a nekünk adatott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgáljunk...” (Róma 12:6 NKJV). Amikor Isten ajándékait és kegyelmét adja neked egy bizonyos feladatra, add bele magad abba, a többit pedig engedd el!

Ha Mózesnek ma szólna az Úr?! Dialektikus dekalógus

Csak Istennek szolgálhatsz! (Két úrnak nem! - Mt 6,24)
Csak Istennek nem szolgálhatsz! Mt 25,45:(Aki felebarátját nem szereti, Őt sem. - 1Jn 4,20)
Ne emlegesd Istent! Mt 5,34 (Fenyegetőzve, mintha irgalmatlan lenne...)
Emlegesd Istent! Mk 5,19 (Hirdetve, mily irgalmas volt veled...)
Legyenek Istennek szentelt időig! (Keresd először Isten Országát! - Mt 6,33)
Ne legyenek Istennek szentelt időid! (Szüntelenül kell imádkozni. - Lk 18,1)
Apádat, anyádat tiszteld! Mt 15,4 (Ha akaratuk nem ellenkezik Istenével.)
Apádat, anyádat „gyűlöld!” Lk 14,26 (Ha akaratuk ellenkezik Istenével.)
Óvd az életedet! Mt 5,22 (Aki öl, méltó az ítéletre...)
Ne óvd az életedet! Mt 5,39; 26,52; 10,39 (Aki elveszti értem életét, megtalálja...)
Csak házastársadat szeresd! (Ne paráználkodj! - Mt 5,28.32)
Ne csak házastársadat szeresd! Lk 16,9 (Szerezz barátokat a hamis mammonból!)**Óvd a tulajdont! (Ne lopj! Mt 23,14;16,26; 25,27)**
Ne óvd a tulajdont! Lk 12,14; Csel 5,32 (Aki kér, annak adj! - Mt 5,40.42; 19,29)
Védd az igazságot! Lk 21,15 (Ártatlant ne ítéltess el! - Mt 7,1; 26,75; 26,62; 23,20)
Ne védd az igazságot! 1Kor 6,7; Jn 8,7.11 (Bűnöst se ítéltess el! - Mt 5,41; 26,62; 27,13)
Ne állj házastársak közé! (Ha elválasztanád őket... - Mt 5,28)
Állj a házastársak közé! Mt 5,9 (Ha összebékítheted, összekövécsolhatod őket...)
Ne nézd a másét! (Hogy mit vehetnél el tőle... - Mt 5,3; 6,19)
Nézd a másét! (Hogy mit tanulhatnál tőle... - Mt 11,29)

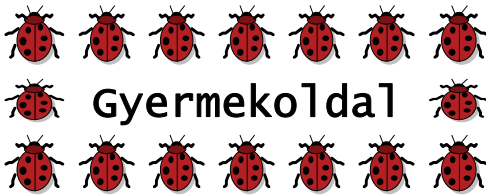
Ősi norvég vers

Tanulj!

Tanuld meg a víztől követni utadat,
Tanuld meg a tüztől: mindből hamu marad.
Tanulj az árnyéktól örködni éberem,
Tanulj a sziklától megállni helyeden.
Tanuljál a Naptól, mely nyugovóra tér,
Tanulj a szellőtől, mely lombok közt pihen:
Hogyan kell életed leélni csendesen.

Tanuld meg tőlük, hisz mindenik testvéred:

Hogy kell szépen élni és szépen halni meg.
Tanuld a féregtől: semmi sem fölösleg,
Tanulj a rózsától tisztán maradni meg.
Tanuld meg a lángtól elégetni szennyed,
Tanuld a folyótól: utadból ne térj meg.
Tanulj az árnyéktól alázatos lenni,
Tanulj meg a Naptól szüntelen haladni.
Tanuld négy évszaktól ismerni az időt,
Tanuld a csillagtól, hogy az Égben erőd.
Tanulj a tücsöktől: ha magad vagy, zenélj.
Tanuld el a Holdtól, hogy semmitől ne félj.
Belátást a sástól, s ha vállad súly nyomja,
Nézd meg, milyen terheket cipel a hangya.
Tanuld a virágtól, hogy légy szép és kecses,
Tanulj kismadártól: szabadon repüljess.
Tanulj a báránytól: legyél szelíd, mint ő,
Mindentől tanuljál, mert minden veszendő.
Úgy figyelj utadon, mi céloddhoz viszen,
Tanítson, mi meghal, s LÉTED ÖRÖK LEGYEN!

Ti írtátok! →

Kedves Isten!

Kérlek, tegyél még egy ünnepet Karácsony és Húsvét közé.

Kedves Isten!

Jobb lenne, ha az emberek nem jönnének szét olyan könnyen. Rajtam három öltés van, és kaptam injekciót is.

Kedves Isten!

Lehet, hogy Káin és Ábel nem ölte volna meg egymást annyira, ha külön szobájuk lett volna. Nálunk ez működik a bátyámmal.

Húzd meg!

A játékosok letelepednek körben a földre, és lehetőleg valami mulatságos nótába kezdenek. Például Száraz tónak nedves partján... Dalolás közben a labda kézről-kézre jár, egészen addig, amíg a játékvezető el nem kiáltja magát: „Húzd meg!”

Erre minden játékos felpattan és futva menekül, mert akinél a „Húzd meg!” kiáltásakor volt a labda, megcélozza a többieket. Akit eltalált a labda, betelepszik a kör középebe nézőnek. Ha a dobó nem talált el senkit, akkor ő ül be nézőnek középre.

Az alábbi szavak és betűcsoportok nyolc kivételével elhelyezhetők az ábrában. A kimaradt nyolc szóból az alábbi történet befejezése állítható össze.

A bölcs Uddalaka arra tanította fiát, Szvetaketut, hogy lássa meg az Egyet a sok megjelenése mögött. Egy nap azt mondta a fiának:

-Tedd ezt a sót a vízbe, és gyere vissza reggel! A fiú úgy is tett, és másnap így szólt hozzá az apja:

-Kérlek, hozd ide a sót, amit tegnap a vízbe tettél!

-Nem találok - mondta a fiú-, hisz elolvadt.

-Kóstold meg a vizet az edénynek ezen az oldalán! Milyen íze van?

-Sós.

-Kortyolj a közepéből! Milyen?

-Sós.

-Most igyál az edény másik oldaláról. Milyen?

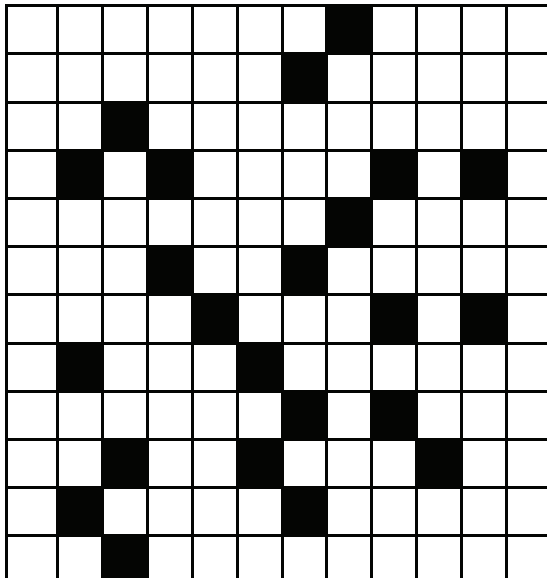
-Sós.

-Öntsd ki az egészset! -mondta az apja.

A fiú úgy tett, és amikor a víz elpárolgott, ismét meglátta a sót.

Ekkor azt mondta Uddalaka:

-Fiam,

Kétbetűsek:

AO, AT, GA, GA, GA, GÉ, GZ, IN, LA, NA, NZ, RI, TE,

Hárombetűsek:

ACS, AHA, ARA, ARZ, ASÖ, ÁSÓ, ICI, ITT, ITT, KIN, KTÁ, MOL, NEM, ÓSK, OVI, TÖK, VAN

Négybetűsek:

AHOL, AKNA, KÁCS, SÁPI, ZÖLD

Ötbetűsek:

AHOVÁ, JOGAR, PEDIG, POSZT, VIGAN

Hatbetűsek:

AGGÁLY, ALAPI, ÁRASZT, DRÁGÁM, ELREJT, ISTENT, SZIKÁR, UTÓLAG

Hétbetűsek:

ÁTFÁZIK, HATHÁZI, PÁLKÖVE, VALÓSÁG

Kilencbetűsek:

HOMOKSZEM, KIFICAMÍT, MINDENÉRT, VALÓJÁBAN

Tizenkétbetűsek:

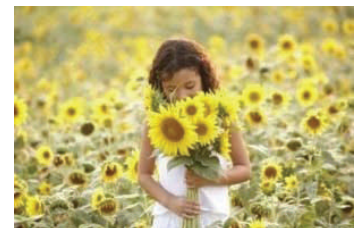
ÉRZÉKELHETED, LÁTHATATLANT, VÁGÓHÁZTANYA

VIRÁGOSAT ÁLMODTAM

Édesanyám,
virágosat álmodtam,
napraforgó-
virág voltam álomban.

Édesanyám,
te meg fényes nap voltál,
napkeltétől
napnyugtáig ragyogtál.

Ágh István szép versével köszöntjük az Édesanyákat. A jó Isten áldja meg őket igyekeztükért, áldozatukért!

Thoma László

Lelkészi önfeláldozás a gyülekezet oltárán

Képzelt fotóalbum egy pályakezdő lelkész életéből

Konfirmációs csoportkép

15 éves voltam. Életem egyik legmeghatározóbb élménye a fogadalom, hogy „...ezentúl Öneki élek.” A jó gyerekeknek megtanítják, mit jelent másokért élni, magukat háttérbe szorítva másokat kiszolgálni, másoknak önzetlenül segíteni. Az ifiben is szolgálatra neveltek bennünket. Mindent félretenni, ami a saját igényünk, örömünk, kívánságunk. A lehető legnagyobb bűn ezen a világon az önzés...

Tablókép, végzős teológus hallgató

Végig komolyan vettük a tanulmányokat. A szent tudományt szívtuk magunkba és persze szolgáltunk. Sokat. A legációkat nem szerettem. Nem értettem az idős és kiégett lelkipásztorokat. Némelyik rendkívül lusta! Nem érttem azokat sem, akik napokon át szöszmötölnek valamivel. Elfolyik az idő, a gyülekezeti élet meg sehol. Nagyon sokaknak fogalmuk sincs, mit jelent szolgálni!

Gyülekezeti csoportkép a parókia előtt. Az új lelkész közepén

Odaadni mindent. A gyülekezetért. A parókia falai üvegből. Az ajtón nincs zár, de még kilincs sem. Bárki bejöhet és bármikor. Nincsenek határok. A gyülekezet belelát a magánéletünkbe, és természetesen veszi, hogy bele is szóljon abba. Biztos jó szándékkal teszi. Az elődöm nem csinált semmit. Belevetem magam a sűrűjébe. Érted teszem, Uram!

Az első gyerekkarácsony a templomban

Mindenki nagyon elégedett. Már rég nem volt itt ilyen. Sokan eljöttek és sírtak is. Hiszem, hogy ha mindent megteszek, azt majd a Jóisten jól megáldja!

Vendégszolgálat

Szolgálatra nem mondunk nemet. Hívtak, mentem. Újra. „Egy lélekért se érjen vádja téged...” – visszhangzik csak bennem a dal. „...hogymint nem látta meg Őt.” Hirdetem, énekelem, teszem, engedelmeskedek.

Építkezés: az új gyülekezeti ház alapkövetéle

A kedvenc Igém ez: „Mert nem kímélték életüket mindhalálig...”. Nem vagyok kíméletes magammal. Ebből következően másokkal sem. Kíméletlenül hirdetem az igazságos és olykor kegyelmes Isten kíméletlenül fájdalmas evangéliumát. Az építkezés áldozatokkal jár: fizikailag és lelkileg egyaránt.

Kitekinő

Közös ebéd a vezetőkkel

Sokan félnek tőlem. Azt mondják, nem lehet velem vitatkozni. Fafejű és csökönyös vagyok. Szerintem csak elszánt. Vannak, akik nem értik, miért, de félnek a szavaimtól. Mert miközben magamat feláldozom a szolgálat oltárán, másokat is kész vagyok feláldozni. Amúgy nincs igazuk: én soha senkire nem haragszom!

Családi kép: feleség, két gyermek

Telnek az évek. Nőnek a gyerekek. Az első lépésekre nem emlékszem. Nem voltam ott. Az első szavakra sem. Tele volt a fejem más szavakkal. A feleségem ritkán mosolyog. De megértő.

Építkezés újra

Újabb alkalom kellene. Meg kell tölteni majd az új házat. Újabb bibliakör, még több hittanost kellene összeszedni és még jó pár családot kellene meglátogatni. Bár úgy érzem, szétesem, még rákapcsolok egy kicsit. Hiszen bírom még. Szolgálók, hiszen erre hívtam el. Áldozatokat kell hozni. Mindnyájunknak.

Családi ebéd

Rendszertelenül étkezem. Szinte rágás nélkül nyelem le a falatokat. Nem emlékszem az ételek ízére. Hiányoznak az illatok is. Állandóan éhes vagyok. Nincs időm enni, nincs időm jóllakni.

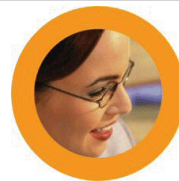
Csoportkép: nyári gyermektábor

Amikor vége lett az alkalomnak, üresnek és elhasználatnak éreztem magamat. A lelkemet kivettem, heteken át készültem, éjszakákat nem aludtam, hogy minden tökéletes legyen. És minden tökéletes is volt! Embereket mozgósítottam, hirdetésekkel osztogattam, imádkoztam is egy csomót és lelkes is voltam. És most, mikor vége, mikor mindenki elment és jóllakott, nem maradt semmi. Volt, aki köszönetet mondott, volt, aki nem. Most csend van. Mi lesz most? Nem érzem jól magam a bőrömben.

Igazolványkép

A legszomorúbb és legfájdalmasabb dolgokról is nevetve, viccelődve beszélek. Öt év alatt tíz évet öregedtem. Magamat áldozom fel. Néha titokban úgy érzem, amikor az utcán sétálva megállok és nézem a szürke földet, hogy jó lenne meghalni. Nyugalom és csend. Néha félálomban, távol a zajoktól és minden szolgálatától, emberektől és Istentől is a csendben csak magamat kérdezem: kinek az életét élem?

A hűség jutalma

K. egy nagyvállalat vezérigazgatójának asszisztense volt. Szüleitől keresztény nevelést kapott, de nem vette túl komolyan a hitét, amíg az élete egy lelkigyakorlat után nem vett egy nagy fordulatot. Ott és akkor elhatározta, hogy ezentúl Jézus Krisztus tanítása szerint él.

Az Úr Jézusban frissen felfedezett hit örömevel ment oda egy napon a főnökéhez, és közölte vele, hogy a jövőben nem fogja leírni és továbbítani az üzleti életben általánosan elterjedt hazugságokat. Főnöke csodálkozva nézett az eddig olyan kiegyensúlyozott nőre, és így szólt:

- Jó, ez a maga dolga, de akkor felmondok magának. A felmondási idő leteltéig a könyvelésben dolgozhat.

Az eset az egész cégben nagy feltűnést keltett, mindenki erről pletykált. Az emberek szemében lekerülni a vezérigazgatói asszisztensi állásból egy kezdő könyvelő pozíciójába nagy lecsúszást jelentett, de K. mindenki meglepetésére bátran és nyugodtan viselte a sorsát.

Elérkezett az utolsó munkanapja. A nagyfőnök hívatta:

- Talált már új állást? - kérdezte.

- Nem. - érkezett a válasz.

- Ez esetben, kérem, maradjon itt. Ön lesz itt az első pénztáros.

Aki lop, az hazudik is - mondja a régi közmondás. A vezérigazgató nyilvánvalóan tudta, hogy aki nem hazudik, az a pénzdolgozóban is abszolút megbízható.

Szolgálunk, vagy szórakoztatunk?

Egy tévtanítás kezdett beszivárogni a Hitvalló keresztyének soraiba, méghozzá olyan módon, hogy ezt még a rövidlátóbbaknak is észre kéne venniük!

A Sátán ravaszul rászedi a gyülekezeteket azzal, hogy a megbízásuk: szórakozást felkínálni az emberek megnyeréséért. Emiatt a gyülekezetek bizonyosságai egyre ellaposodtak. A puritánok még pontosabban fogalmaztak, az emberek értéktelenek lettek, és a világi befolyásokat nem vették már olyan tragikusan és ezt egyes gyülekezetek, eltűrték. Ma már hivatalosan is alkalmazkodik úgy érvelve, hogy így nagyobb tömegeket érhetnek el.

Ellenvetesként.

Először is: az Írásban sehol nem olvasható, hogy a keresztyén-közösség feladatai közé tartozna az emberek szórakoztatása. Amennyiben ez még is hozzátartozna a szellemi tevékenységhez, akkor ezt Krisztus nem említette volna?

Ő ezt mondta: Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az Evangéliumot minden teremtménynek. (Mk 16,15)

Ez eléggé érthető. Éppen ilyen érthető lett volna, ha ehhez még hozzáfűzi: "És azoknak, akik az evangéliumot nem kellő érdeklődéssel fogadják, ajánljatok fel szórakozást."

Vegyünk egy másik Igehelyet: Ő adott némelyeket apostolokul, másokat prófétácul, ismét másokat evangélistácul, vagy pásztorokul és tanítócul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére (Ef 4,11-12)

Hová soroljuk be a mókamestereket? A Szent-Szellem nem említi őket. Miért üldözték, a prófétákat? Mert megneveztették az embereket, vagy, mert vonakodtak ettől?

Másodszor: a szórakoztatás felkínálása közvetlen ellentétben áll Krisztus és mindegyik apostol tanításával és életével. Mi volt a gyülekezet álláspontja a világgal szemben?

"Ti vagytok a föld sója" Mt 5,13 -nem pedig a vatta cukorja. A sót elutasítják, (örömmel) le sem nyelik. Rövid és kemény volt a kijelentés: hagyj a halottakra, hogy eltemessék a halottaikat! (Mt 8,22)

Jézus ezt szent komolysággal értette. Ha Krisztus több vidá-

mabb és kellemesebb elemet épített volna be a prédikációjába, akkor az nem ártott volna a népszerűségének (a Jn 6,60-69-ben olvasható esetről). Arról nem olvastam, hogy ezt mondta volna: "Szaladj utánuk Péter és mond meg nekik, hogy holnapotl egészen új stílusban tartunk istentiszteletet, attraktív módon, rövid prédikációval. A népnek egy kellemes estét fogunk szerezni. Mond el nekik, hogy biztosan igen jól fogják magukat érezni. Lesz kinek-kinek a kedve szerinti tánc is. Siess Péter, nekünk az embereket valahogy ide kell gyűjtenünk! Az Úr Jézus könyörületes volt a bűnösökhöz sirt miattuk, de szórakoztatni sohasem próbálta őket.

Hiába is keresgélünk az újszövetségi evangéliumokban szórakoztatásra utaló igehelyeket. Helyette az üzenet így hangzik? Tartsátok tisztán magatokat a világtól! Az első keresztyének végtelen bizalommal voltak az evangélium iránt, és nem volt szükségük egyéb kellékekre. Miután Pétert és Jánost nyilvános prédikációik miatt elfogták, a gyülekezet imára gyűlt össze (Csel,4). De könyörgésük nem így szólt: "Uram, add meg a te

szolgáidnak, hogy ártatlan és bölcsen átgondolt szórakozás által megmutassuk ezeknek, az embereknek, hogy mi keresztyének vidám, jó kedvű nép vagyunk."

Ők nem hagytak fel azzal, hogy Krisztust hirdessék, nem volt idejük szórakoztató műsorokat szervezni.

Az üldözéstől szétszórva mindenhol elmentek, és hirdették az evangéliumot. Feje tetejére állították a világot.

Ez a különbség közöttük és közöttünk, mai keresztyének között. Ő Urunk, tisztítsd meg a gyülekezeteket minden restségtől és badarságtól, amivel a Sátán terhelte meg őket, és vezess miniket vissza az apostolok küldetéséhez!

És végül, a keresztyén szórakoztatás célt téveszt, mert az új megtérők között hatalmas károkat okoz.

Hagyj csak, hogy a gondtalanok és gúnyolódók megköszönjék Istennek, hogy a közösség eléjük ment féltűnig, hogy bizonyosságot tegyenek. A szórakoztatással egybekötött evangelizáció senkit sem indít valódi megtérésre.

Megoldásként:

Amire ma szükségünk van, az Isten Igéjének hittel való tanulmányozása komoly lelki étellel egybekötve, amelyből gyümölcs terem, egyik a másik után. Biblikus oktatásra és irányításra van szükségünk, amely értelmünket és szívünket érinti meg, hogy attól lángra lobbanjunk.

/C.H. Spurgeon (1832-1892)/

Egy történet a kávéról...

Az alábbi történet jobban felmelegíthet téged, mint egy forró ital egy hideg téli napon.

Egy barátommal betértünk egy kis kávéházba. Miközben leadtuk a rendelést két vendég lépett be és ment egyenesen a pénztárhoz. „Öt kávé kérünk. Kettőt magunknak és hármát felfüggesztve.” Kifizették a rendelést, fogták a két kávé és elhagyták a kávézót.

Mi az a „felfüggesztett”? - kérdeztem a barátomtól.

Várj egy kicsit és meglátod. – válaszolta.

Ismét bejött néhány ember.

Két lány kért egy-egy kávé, fizetett majd távozott.

Ekkor három ügyvéd lépett be.

Kértek hét kávé. Hármát saját részre és négyet felfüggesztve”.

Amíg azon töprengtem, mégis mire szólnának ezek a

„felfüggesztett” kávék, élveztem a kellemes napos időjárást, és gyönyörködtem a kilátásban, ami a hangulatos tere nyílt.

Hirtelen, egy kopott ruhákba öltözött, koldusnak látszó férfi lépett az üzletbe, és kedvesen a pincérhez fordult.

„Van egy felfüggesztett kávé a számomra? „

Ekkor megértettem.

A vendégek előre kifizetnek egy vagy több kávé a saját fogyasztásukon kívül, amelyet megkaphatnak azok, akik nem engedhetik meg maguknak, hogy saját zsebükből vásároljanak maguknak egy meleg italt.

Ez a kezdeményezés Nápolyból indult útjára és terjedt el a Világ számos országában. Néhány helyen nem csak kávé, hanem szendvicset vagy akár egy komplett étkezést is előre lehet fizetni.

Lázár Kovács Ákos

Filmképek

Ahogy Szent Ferencnek, Avilai Teréznek, vagy Pista bácsinak a szembe-szomszédnak megjelent Jézus, Mária, vagy akármi, akárki, úgy ezzel a tapasztalattal is van dolga a filmnek, hiszen magunkat megyünk nézni a moziba - Terézt, Ferencet, vagy Pista bácsit. Vagy Jézust akár.

A LÁTHATATLAN FILM LELKE

A digitális korszak előtti mozgókép, a film, a mozi egy nagy átveréssel kezdődik - 24 álló képkockát húznak el másodpercenként (24/sec) az orrunk előtt és miközben nézzük a felületet, a gyors, egymásután sorjázó képeken nem vesszük észre a különbségeket. A kicsi, elmozdulásokból fakadó különbségeket, amelyeket az okoz, hogy a mozgó tárgyat, például egy tengerparton futó kisfiút a kamera úgy „fotózza”, hogy megadott időben megadott mennyiségű állóképet készít és ezek az egymás után készített állóképek gyors egymásutánban levetítve azt az illúziót keltik, hogy mozgást látunk. A digitális mozi átverése is nagyjából ugyanígy működik, csak itt elektronikus impulzusok és azok változásai eredményezik a látás élményanyagát. Lehangelő, de a moziban tulajdonképpen azt nézzük, amit a szemünk nem lát. Nem látunk, de nézünk - mint a moziban. Egy láthatatlan, folyamatosan változó állóképekből kialakuló mozgás illúzióját nézzük, de nem látunk.

Nem látjuk az egymás után összeillesztett, kis fekete keretbe helyezett állóképeket. Látható és láthatatlan így keveredik bele már magába a film, mint művészi ág alaphelyzetébe, a mozgó, időben kiterjedő, egymás után helyezett állóképek mozgásából fakadó „látványosság” lényege maga is láthatatlan - a szem gyöngeségét használja ki nagy sebességével. Nincs olyan, hogy láttam a filmet (csak nézzük a mozit) - hacsak nem találkozunk olyan megfogható filmtekerccsel, amelyekre valaha tárolták az állóképek egymás utáni sorozatait, azokat a háromszáz méteres filmcsíkokat, amik hordozták a mozifilmet - amit aztán megnéztünk.

AMIKOR AZ ÁLLÓKÉP LÁTHATATLANUL MEGMOZDUL

Ha ezt az előbb már említett kisfiút nézzük (a filmszalagot, az állóképeket tehát nem látjuk, hanem csak azt, amit a 24/sec sebességű képek gyors egymás utáni vetítése mutat), akkor egy filmképet látunk - azt látjuk, hogy a filmképen (a mozgás közben telik az idő) a kisfiú fut. A filmkép tehát nem azonos a filmkockával, ami tulajdonképpen egy fotó - a filmkép már egymás után helyezett filmkockák sora, aminek tartalma egyetlen mozgásegység, feltárja a valóság egy kiragadott részletét, egy meghatározott nézőpontból, síkon, tér-

ben szerkesztve. Egy ilyen filmképen belül, miközben látjuk a fiút futni, a kamera közelebb mehet a fiúhoz és akkor már nem távolról látjuk őt, hanem közelről, mögé állhat (a kamerát tartó autó, vagy steadicam-es /olyan kamera, ami korrigálja az őt tartó operatőr mozgásából, futásából fakadó rázkódásokat/) az operatőr és egészen közelről filmezheti a fiú futás közben rázkódó vállát, fejét. Amikor a két vágás közötti mozgásegységben a képen látott tartalomhoz (esetünkben a futó fiúhoz) közelebb megyünk, vagy ő jön a kamerához közelebb, akkor nagyobb lesz a fiú válla, kézfeje, vagyis történik egy belső vágás - a filmképen belül már nem távolról, hanem közelről látjuk ezt a fiút és akkor már közeliben veszi a gép és nem távoliban. De végre már ki is ez a fiú? Kit figyel a láthatatlan kamera, kit mutat nekünk a nem látható objektív és a nem látható filmkocka? Kinek az állóképeiből vetítenek nekünk 24 kockát másodpercenként, amit mi mozgásnak látunk? Mondjuk Francois Truffaut Négyezer csapás (1959) filmjének utolsó pár filmképén futó fiúból. Ő Antoine, a párizsi tizenkét éves fiú, aki a vidéki nevelőintézetből szökik éppen. Fut-fut és közben messziről ugatnak az őt kereső, szimatoló kutyák. A kutyákat nem látjuk, láthatatlanok ők is, de a hangjuk elég erős ahhoz, hogy összeránduljon a gyomrunk. A fiú amúgy rendes srác

lehetne, viszont papája nincs, mamája idegen férfiakkal játszadozik, ő meg inkább cigizik, lóg, írógépet lop - magányosan vergődik, kapálózik korakamaszos sodródásaiban. A filmben ő is beszél, mozog, nézelődik, forgolódik, fut, ahogy mi is szoktunk.

Életünk találkozáshelyzeteinek 92 százalékát úgy éljük meg, hogy nem beszélünk: kezet fogunk, néhány mondat ugyan elhangzik közben, de hogy ki is vagyok, vagy hogy ő kicsoda, az 92 százalékban

nem beszéddel, hanem külső valóságunkkal közlödik: szemünkkel, arcunkkal, testtartásunkkal, mozdulatainkkal, hanghordozásunkkal, levegővételeinkkel, ruházatunkkal, egyszóval nem verbálisan „önközlünk”, hanem csak úgy metakommunikatívan. Antoine-ról ugyanazt meg lehet tudni a filmből, mint amit rólam, rólad a hétköznapi, ünnepi találkozásainkban. Mégis az, hogy miért is lop, hogy miért is hiányzik neki az apja, miért szorong amiatt, hogy a mamája inkább másokkal törődik, mintsem velem, az nincs elmagyarázva a filmben. Nincs mindentudó narrátor, aki jól értesülten tapintana rá az adott léthelyzet színére és fonákjára - ugyan-úgy kapaszkodik Antoine az értelmetlen és sohasem elkészülő meglepetéstérbe, a valóságba, mint ahogy mi is - esetleg épp akkor, amikor beülünk a moziba egy régi jó Truffaut filmre. Hogy (nekem) mi miért, azt senki sem mondja meg - a miérttel mindig nekem-nekünk magunknak van dolgunk. Ülünk egymás mellett, előtt, mögött a moziban és nekünk sincs narrátorunk, élethelyzeteinknek nincs realtime értelmezhetősége - majd utólag kiderül, hogy mire volt jó ez a mozi is. Utólag aztán akár meg is láthatjuk, hogy mit is néztünk. Én téged, te engem, merthogy magunkat, a mi volt és leendő történeteinket megyünk nézni a moziba.

AMIKOR A LÁTHATATLAN MOZOG A FILMBEN

Az is hozzánk tartozik, hogy van-e Isten és hogy hogyan is van, ha nincs, vagy hogy miért nincs úgy Isten, ahogy mi szeretnénk, hogy legyen. Szeretnénk, ha gondoskodna, ha testőrként védene, ha anyánkként óvna, ha életünknek értelme volna. Ő azonban nem beépíthető egyik magas Déva várába se - egyikünknek sem lesz háziszolgája, ölebe, vagy por és hamu házépítő meszünkbe. Hogy miért természetfölötti, láthatatlan a Szentlélek, aki Isten tanúságtevője közöttünk a világban? Ugyanazért, amiért az emberi áldozatvállalás, az őszinteség, a nagyvonalúság, az együttműködés sem az - egyszerűen nem természetes, nem olyan a természete, más természetű, természetfeletti. (Persze tudjuk, hogy Jézus szerint, aki őt látja, az látja az Atyát is...) Ugyanígy, a léleknek lelki természete van, a testnek testi. És néha, talán csak úgy természetszerűleg (hiszen vannak, lehetnek közöttünk születetten rendes emberek), vagy amikor rádöbbenünk lehetőségeinkre, az ajándék végtelen gazdagságára, akkor sikerülhet minden sejtjében lélekkel áthatatott testben élnünk (mindig abban élünk, csak erről többnyire megfeledkezünk - elletketlenedünk), ha engedünk a lélek testet is megváltó valóságának - átletkesülünk. És mivel az emberi lélek szellemi lélek (erről pedig akár tud, akár nem tud, elfogadja, vagy nem fogadja el, ez most mindegy), és az ember szellemi lélek által éltetett test, így lehet, sőt kell, hogy dolga legyen szellemi, lelki dolgokkal is. Ahogyan Szent Ferencnek, Avilai Teréznek, vagy Pista bácsinak, a szembe-szomszédnak megjelent Jézus, Mária, vagy akármi, akárki, úgy ezzel a tapasztalattal is van dolga a filmnek, hiszen amint már jeleztük, magunkat megyünk nézni a moziba - Terézt, Ferencet, vagy Pista bácsit. Vagy Jézust akár.

Martin Scorsese rendszerváltásos Jézus-filmje a *Krisztus utolsó megkísértése* (1988) volt az „utolsó” a jézus-tematikusan sorban, amikor is Mel Gibson rárontott a problémára - nyilván neki is volt dolga vele, mármint Jézussal. Előtte is készült többtucat ilyen hasonló, főleg a némafilm korszakának idején - amikor még a vallásos projekt bemutatásáért is szépen fizettek a mozinézők. Aztán lassan beállt a modern vallási, spirituális érdektelenség, hosszú ideig csönd, néhol (a zsidó-keresztény kötelezettségek és lehetőségek helyett) egy kis buddhizmus, sci-fi, Mad Max, szitáros Beatles, jógamesterek, ezoterikusok, anyaföld-ideológus ökomozgalmak, és ennek szellemi eredőjeként Norman Jewison *Jézus Krisztus Szupersztárja* (1973). Ebben Jézus hippifőnök és lazagyerek, hozzá képest Martin Scorsese megkísértett Jézusa maga a tömény megrekedtség, egy rémálomba (családapaként, nők, „to be or not to be” - vívódás a szokásos sztereotípiák fölött) kényszerített fáradt isten-hobó - akárhogy is, egyik sem olyan erős, mint Mel Gibson érdemtelenül sokat gyalázott *A Passiója* (2004). Ehhez is kellett harminc év. És *A Passióban* legalább arról van szó, amiről az ilyen láthatatlan történetek beszélnek: Isten belép a történelembe, mozdul, cselekszik, embereket szólít meg, találkozik és szenved. Sokat szenved. Aztán a végén így-úgy, de mégis feltámad. Hiába mozog az Istenfia a film tereiben, mégis láthatatlan, hogy tulajdonképpen Jézus kicsoda is. Ha éppen gyógyít, csodát tesz a filmben, láthatunk

ezt-azt, de magát a csoda lényegét, az isteni lényegét (neki a léte a lényege) - ahogy az életben, úgy a moziban sem - nem tudjuk kilesni, mert hiába tesz csodát, attól még maradhat minden bennünk, körülöttünk a régi; méricskélés, elutasítás, keresztre feszítés, kicsúfolás. És ebben a film sem segít.

A LEGLÁTHATATLANABB LÁTHATATLAN

Ha nem szenteket, angyalokat, Istent magát, és egyebeket látunk a filmben mozogni, akkor látszólag marad a természetes horizont - a hétköznapi, szegény élet és a szegény film. Nem gazdag tematika, nem a bulvár változatos (ezért aztán igen unalmas) izgatottsága, nem is gazdag formaművészet, ezerkamerás komplexitás, vágásbravúrok, nem csillogpor és ragyogás, hanem munkások, áruházi eladók, orvosok, tanárok, akárcik és az ő akármilyen kis életük. Legyen most itt közülük, mondjuk egy parasztember az első világháború után hazafelé az orosz frontról. Hétköznapi, érdektelen, szegényes téma, semmi robbantgatás, lövöldözés, hazudozás, lopás, csalás, rulett-izgalom. Hazajött Ferenc a frontról és elveszi Etelt, halottnak hitt bajtársának, Rókusnak az özvegyét. A háttérben parasztragédiák: harc a földért, kikecmergés a nincstelenségből, küszködés a magyar tanyasi depresszióval és közben új élet, közös gyermek, földgyesítés, kisparaszti szép pillanatok. Aztán gyerekhalál, kiderül, hogy Rókus sem halt meg, és hogy Ferenc és Rókus barátságát is oroszfronti árnyék kíséri és ez így együtt már sok a finomidegzetű, érzékeny Etelnek. A tavaly száz éve született Szóts István *Ének a búzamezőkről* (1947) című alkotását Rákosi Máttyás a bemutatás napján betiltatta. A film első öt percében egy búzaszentelő körmenetet látunk, zászlókkal, pappal, nagyszoknyás parasztasszonyokkal, legényekkel, gyerekekkel - ahogy azt normál esetben szoktuk. Egyszerű emberek, egyszerű menetelés, semmi hókuszpókusz - imádkoznak, hogy ne legyenek földönfutók, hogy legyen mindennapi kenyér. Amikor Rákosi Máttyás a film első öt perce után (végig sem nézte) felháborodottan felpattant a bennfenteseknek szóló bemutaton moziszekéből, nem tévedett nagyot. Pontosan érezte, hogy ez így már túl sok - ezért aztán negyvenkét évig semmilyen moziban, tévében nem hallatszott ez az ének a búzamezőkről. Nincs erősebb annál, mint amikor páran összekapaszkodnak és egyet akarnak. Az sem kis dolog, ha te, vagy ő jó, ha ez, vagy az szépet, okosat, áldozatot tesz, de ha egy egész falu (vagy akár egy kis ország, vagy egy félhalott, amnéziás kontinens) ugyanazt akarja: békét, esőt és napot, kenyeret a gyerekeknek, ez a közös normalitás mindenél erősebb lehet. Nem látható, mert láthatatlan Etel belső vívódása, Ferenc lelkiismeret-furdalása, a mocsárban megfuladt gyerek utolsó gondolata, vagy könnyörgése, de az látható, hogy valami láthatatlan erő megragad, összeránt egy falut és kivezeti azt a faluszélre. Rákosi mint igazi materialista tudta, hogy nincs annál veszélyesebb, mint ha az anyag, az emberanyag belülről kezd élni. Nem forintért, nem Mercedesért, hanem anyagtalan vágyakért, közös szándékokért, egységért. Mert minél láthatatlanabb, annál erősebb, annál emberibb.

Átvétel a Szív újságból

Sonkoly Tamás

Deszkás misszió

Semmi sem tudta elvonni a figyelmemet a vasárnap délelőtti istentiszteleten: nem zavart a külső madárcsicsergés, sem a Petőfi rádió, amelynek néha sikerült finoman elnyomnia a pásztor hangját a rosszul beállított hangszórókban, sőt még maga a pásztor sem. Végre nyugalom volt és békeesség, teljesen el tudtam merülni a gondolataimban.

Ugyanis zseniális ötletem támadt. Úgy döntöttem, hogy deszkás missziót hozok létre, Isten dicsőségére. Gördeszkázok a környékbeli srácokkal, akik ennek hatására teljesen nyitottak lesznek felém, és majd jól megtérnek. A terv egyszerű volt, és mint mondtam, zseniális.

Ahogy a lelkipásztor belelendült az episzkopális teológia és Mózes 3. könyvének kapcsolatába, én lélekben már a közeli téren éreztem magam, ahol ugyanekkor a Deszka Istenének hívei törögették össze magukat és a betont.

Holnap meglátogatom őket! Bizonyára befognak, hiszen már egy éve én is deszkás vagyok (még csónak jellegű cipőm is van). Igaz, hogy még csak egy trükköt tudok, a sima ugrást, de azt viszont bármikor, hibátlanul megcsinálom. Próbálkoztam még a „deszka-végére-taposva-a-kezembe-repítem-azt” cíművel, de miután néhányszor gyomron vágtam magam, úgy döntöttem, hogy inkább lehajolok, ha meg akarom fogni csodálatos járművem.

Tiszta szívből hiszek Istenben. Biztos vagyok, hogy akár már ma éjjel is belém tud táplálni néhány trükköt, és holnap úgy ébredek fel, hogy tudok szaltózni. Nem éppen egyszerű trükk, de ha tényleg oda akarom szánni magam erre a misszióra, akkor jobb, ha a hitem határtalan.

Szinte látom: reggel 9-kor megjelenek a parkban kedvenc zöld nadrágomban és világoskék, kapucnis pulcsimban. Lazán körbejár a tekintetem, hagyom, hogy mindenki félbeszakítsa a gyakorlást és rám, a szimpatikus új fiúra nézzen. Rövid hatásszünet után hirtelen nekiindulok és egy szép ívű ugrás után végigcsúszom a szökőkút peremén, ahonnan már csavarral jövök le. Aztán majd egy nehéz rész jön, amikor nem szabad hagynom, hogy az elismerő füttyülések és a döbönt kiáltások kikezdzék az alázatomban. Ugyanis itt belekezek egy bonyolult kombinációba, amelynek során a deszkát az összes létező irányba megpörgetem, és végül mégis rajta maradok. Nem tűnik ez olyan nehéznek, ahogy elnézem a profi versenyzőket.

Néhány perc bemutató elég is lesz, nem szabad olyan érzést keltenem bennük, hogy esetleg alacsonyabb rendűek, mint én. A végén leülök a deszkámra, akkor ők odajönnek és megkérdezik, hogy ezt meg hol tanultam, és ki is vagyok én. Fontos, hogy lihegés nélkül, nyíltan és vidáman feleljek nekik. Remélem, Isten megadja azt is, hogy nem izzadok le nagyon a bemutató közben, de azért jobb lesz, ha viszek dezodort.

Lehet, hogy ez a lelki része lesz nehezebb. A fiúk majd agyondicsérnek, és megkínálnak füves cigivel és sörrrel. Ezekre határozottan de mégis kedvesen kell nemet mondanom, lehetőleg úgy, hogy megérezzék a bennem levő hatalmas szeretetet, és önként lemondjanak ők is ezekről a bűnös dolgokról. Biztos vagyok benne, hogy az ilyen helyeken mindig megtalálható hiányos öltözetű, vagány lányok is odalesznek értem. Nem lesz könnyű nemet mondani felkínálkozásaikra, főleg, ha lesz köztük egy olyan hosszú szőke hajú is, mint múltkor a tévében. Viszont ha hagyom, hogy mélyen a szemembe nézzenek, és megérintsenek, akkor bizonyára meg fogja őket csapni a belőlem áradó szentség és tisztaság, és ők is le akarják majd tépni világi béklyóikat.

Aztán majd körbeülünk és lelkes beszélgetésbe kezdünk, amelynek során valahogy mindig Jézushoz lyukadunk ki. Olyan lesz, mint egy ifjúsági alkalom, csak a résztvevők jóval aktívabbak lesznek. Én vezetem a társalgást, hisz láttam már éppen elég ifit. Fél óra múlva könnyek között vallják meg egymásnak vétkeiket, és kérlelnek engem, hogy beszéljek még a bűnbocsánat titkairól. Hamarosan gördeszkás menethet gurulunk az imaház felé, ahol tartunk egy bemerítést. Hoppá, hétfőn zárva van az imaház. Akkor...

- Auú! Nem alszom—nyögtem.
- Azért! - mondta halkan a mellettem ülő néni és a biztonság kedvéért még egyszer az oldalamba mélyesztette csontos könyökét.

Másnap az esti tévénézés miatt elég későn keltem, majd kényelmesen megregge-

liztem. Két sonkás, kolbászos kifli után jutott csak eszembe, hogy böjtölni akartam. Némi lelkifurdalásom támadt, de aztán ezt elnyomta bennem a félelem, mert eszembe jutott, hogy vannak a téren egészen durvának tűnő srácok is. Isten nem hagyta, hogy a gonosz gondolatok elvegyék az erőmet, elterelte a figyelmemet a Charlie angyalainak egyik régi epizódjával, majd egy telefonos vetélkedővel, végül délben nagy nehezen felálltam, a zsebembe gyűrtem néhány traktátust és nekivágtam.

Deszkámmal a kezemben szálltam le a buszról a parknál. Magabiztosságom újbóli megingása miatt egy fa mögül nézelődve kellett várnom, hogy a Gonosz ezen kísértése elmúljon. A parkban csak három fiú volt; valamivel idősebbnek és trükkjeik alapján jóval ügyesebbnek is tüntek, mint én. Lányok sehol, ennek örültem is, meg nem is.

Úgy éreztem, hogy minden járóelő ezt hiszi, hogy áldozatait kémlelő terrorista vagyok, úgy hogy végül kiléptem a fa mögül, és komótosan odagurultam a park közepén álló szökőkúthoz. A három srác határozott, „hello” -jára valahogy csak halk „sziasztok”-kal sikerült válaszolnom. Leraktam a táskámat, aztán egy darabig álldogáltam a deszkán. Végül nagy nehezen elindultam.

Az egyik oldalt elhelyezett néhány centi magas elválasztó elemet céloztam be magamnak a kezdő csúszáshoz, ez jelezte a beton és a zöld terület határát. Mély levegőt vettem, amikor odaértem és felugrottam, magammal rántva a gördeszkát. Sajnos nem értem fel a peremet, csak átesni tudtam rajta. A deszka nagyot koppant a betonon, én pedig a túloldalon a fübe haraptam.

A három srác odasietett. Egyikük összeszedte a főút felé guruló gördeszkámat, a másik kettő pedig fölém hajolt:

- Jól vagy? - kérdezte az egyik, a vörös hajú, szeplős fiú.
- -Ühüm—feleltem. Többet nem tudtam kinyögni, annyira fáj a szám. Nem csak a növényzetbe, de az alsó ajkamba is mélyen beleharaptam és közben.

Láttam, hogy felvesznek valamit mellőlem a földről. Összerándultam, amikor rájöttem, hogy megtalálták a traktátusokat. Amik ezek szerint kiestek a zsebemből. Eddig is éreztem, hogy el vagyok vörösödve, de most már lassan elértem a copyrighttal védett Coca-Cola árnyalatot.

- „Harcolj a démonokkal!”
- „Hogyan lehet teljes üdvbizonyosságom?” - olvasta fel kettőnek a címét a szeplős srác, majd tágra nyílt szemmel rám nézett: - Nahát, te hívó vagy? Tök jó. Mert mi is azok vagyunk, más deszkásokkal jöttünk beszélgetni. Misszió. Tudod.

LITÁNIA

a házasság szentségéért

Uram, fáj nekünk látni, hogy csupa seb a családjuk. Ennek oka, hogy az édesapák és édesanyák, a gyermekek és a fiatalok bűnökben élnek, ezért

- Engesztelünk téged!

Minden olyan alkalomért, amikor nem adtunk kellő időt a családjuknak –

Amiért megszóltuk a másikat, az érte való imádkozás helyett –

Amiért nem voltunk munkatársaid a lelkek megmentésében –

A családokért, akik gyermekeiket nem szoktatták erényekre –

A családokért, akik nem merték vállalni a több gyermek gondját –

A családokért, akik nem bíztak gondviselésedben –

Mindazokért, akik szentségeidben, különösen a házasság szentségében megbántanak –

A családokért, akik a bajban csak idegeskedtek, és nem hozád fordultak segítségért –

A családokért, akik nem mutattak példát törvényeid megtartásában –

A családokért, akik hitüket, Veled való kapcsolatukat szégyenlően takargatták saját családjuk tagjai előtt is –

A családokért, akik a közös családi imát elhanyagolták –

Személyválogató szeretetünkért, és a megbocsátás halogatásáért –

Egyházközségünk és Egyházunk iránti közömbösségünkért –

A családokért, akik nem veszik komolyan parancsaidat –

A családokért, akik a vasárnap és az ünnepnap megszentelését elhanyagolják –

A családokért, akiket a birtoklás szenvedélye mértéktelenül a hatalmába kerített –

A házasság megalapításáért, és hogy az embert bevontad munkádba –

- Hálát adunk!

A házasság szentségéért, amely Krisztus és Egyháza szeretet viszonyát jeleníti meg –

Azért, hogy a szent Családban nekünk örök példát adtál –

A családalapításra felelősen készülő jegyesekért –

A nagy családokért, ahol a gyermeket Isten ajándékként fogadják –

A hűségben és szeretetben példát mutató családokért –

Az öregekért és a betegekért, akikben a család Téged szolgálhat –

A gyermekekért, akiknek személyében Téged fogadunk be –

A másokkal törődő családokért –

A családban megélt szeretetért –

A közösen imádkozó családokért –

A Gondviselésben bízó családoknak –

- Kérjük oltalmadat!

A Jézus Szívét tisztelő családoknak –

A belső békétlenségtől szenvedő családoknak –

A külső kísértésektől szétzilált családoknak –

A fiataloknak a meggondolt párválasztáshoz –

A fiataloknak erőért a tiszta élethez –

A gyermeket váró édesanyáknak –

Hazánk fiatalságának, hogy növekedjen bölcsességben és kedvességben Isten és az emberek előtt –

Egyházközségünk családjainak, hogy erősítsék egymást hitben, reményben és szeretetben –

Az állami gondozásból kikerülő talajtalan fiataloknak -

Pió atya áldása házaspárookra:

„Áldjon meg bennünket az Úr, és tegye könnyűvé számunkra a család igáját! Legyünk mindig jók! Ne feledjük, hogy a házassággal olyan nehéz kötelezettségek járnak, melyeken csak az isteni kegyelem könnyíthet: érdemeljük ki mindig ezt a kegyelmet! Az Úr őrizzen meg bennünket a harmadik és a negyedik nemzedékig!”

A nő nagysága, Mária példája

Szent Bonaventura mondta: "Egy szegény, egyszerű és tudatlan asszony is tudja Istent úgy szeretni és imádni, mint a világ legnagyobb tudósa. Teheti, mert neki elég ehhez a szíve!" "Midőn elmélkedtem, lángra gyúlt a szívem." (Zsolt 38,4) - Mária a szívében forgatta Jézus szavait.

"Isten legszebb és legtökéletesebb teremtménye - Mária - házimunkát végzett. Mosott, főzött, vizet hordott, kiszolgálta az övéit. A megvetett házimunkát trónra emelte. Mária nyomán minden otthon szentély, és a mosogató majdnem oltár..." - írja Mécés László.

A kommunista világban traktorosoknak képezték ki a nőket, és büszkén mutogatták, mire képesek. De hamar belátták, hogy ez nem nekik való. A nőnek a szívével kell boldogítania a világot, nem az erejével. Mária példájára a szívéből kell adnia a nőnek a szeretetet, felemelkedést, és az erkölcsi nevelést! Otthont kell adniuk - ők maguk az otthon. Mária lelkiségével kell örök, romlatlan nőnek és anyának lenniük! Ebben van a nő nagysága!

Homoki-Nagy Katalin

Kavicsdobáló

F.G. Lorca

„Az eső addig hull a sziklára, míg az megpuhul és zomborborokor nő rajta. Az emberek azt mondják a zomborborról, hogy az nem való semmire. De én látom, hogy sárga virágát meglebbenti a szél... Csak várni kell, várni szeretetben...”

Néha besötétül a tanárság ege. Egek szokása. Reménytelen, fáradt szürkeség nyomja le az embert, s nem lát ki belőle. Teljes szívvel élt napok, hetek, hónapok munkája, igyekezete, energiája tűnik hiábavalónak. Mintha a világűr kéne felmelegíteni. Nem megy, mégsem megy... Mert a gyerekek –főleg felsős tagozatban és főleg délutánra a napköziben – úgy látszik, néha szintén belefáradnak a saját kis világűrük megmunkálásába. És akkor szemtelenek, szófogadatlanok, nyeglék, nem érdekli őket semmi, uzsonna a földön, s még jó, ha nem a plafonon. Legújabb ruhájukban a sárban verekednek. Miért? „Szidni akarta az anyámat” szindróma. Nem akar

leülni, nem akar hazamenni, nem képes sorakozni, füllent nagyokat—ugyanaz a gyerek, aki ennek előtte már hosszabb távon belenőni, beletörődni látszott homo sapiens sorsába.

Van, hogy győzöm reménységgel-, van hogy nem. De él bennem egy gondolat, ami ilyenkor segít nekem—s hidat ver bennem a holnapig. Csupán egy gondolatnyi fény, mégis szeretném továbbadni szülőknak, tanároknak, szomszédoknak – hiszen egyet akarunk. Gyerekek közt eltöltött élete végén mondta egy nagyszerű tanár: - gyereket nevelni annyi, mint kavicsot dobálni a tengerbe. Ige. Leül az ember a parton és dobálni kezdi a vízbe a köveket.

Kisebbit, nagyobbat. És nem lát semmit. Dobálja tovább—és akkor sem lát semmit... Hiába—gondolhatja-, nem történik semmi. Hát érdekes?? Igen ám, de ha valaki elég kitartó—egyszer csak meg fogja látni, amint a víz színén megcsillan valami. –Föld!! Széles-nagyon széles alap kell a mélyben, hogy láthatóvá váljon a csúcsa. De minden kavics: szigetek, hegyek kezdete lehet. Igen, a hegyrakás öröme a miénk. Építsünk bátran!

Szent-Gály Kata

Az Öreg Remete bútsúbeszéde

Valami olyan az Isten
-- akihez megyek --,
mint itt, előttünk, ez a Tó,
mely, mint tudjátok, teljes egészében
át nem fogható.
De megmerülni benne:
jó.

Valami olyan az Isten
-- akihez megyek --,
mint egy hatalmas ország.
Talán: Magyarország.
De közületek vajon ki járta be
valamennyi útját,

hegyét meg dombját?

Valami olyan az Isten
-- akihez megyek --,
mint a végtelen ég.

Valaki felfedezte, nemrég,
a távcsövét.

Azóta tudjuk: nagyobb messziség
és újra csillag van fejünk felett,
és ha majd lesznek nagyobb távcsövek,
lesznek új napok
és nagyobb csillagok,
lehet.

Valami olyan az Isten
-- akihez megyek --,
mint a szemfedő,
mely ránk borul, örökre.

De nem úgy, mint a lenti temető
sárgálló rögje,
hanem mint Kéz -- -- anyánké
vagy apánké -- -- talán,
amikor este magukhoz vontak
a játék után.

Térdükre vettek -- -- és megöleltek,
csak úgy -- -- porosan.

Testvérek, az Isten
-- akihez megyek --,
valami -- -- -- -- olyan -- -- --

Szent József búcsú, 2013

Plébániánk ismét megrendezte 2013. márciusában a Szent József búcsút, amelyen nagy örömmel vettek részt az egyházközség hívei és számtalan vendég.

Különböző programok várták a kedves testvéreket. A lelkigyakorlatra meghívott Lőrinczy Ferenc atya nem ismeretlen az egyházközség hívei előtt, hiszen már többször találkoztunk vele egyéb rendezvényeinken is. Ferenc atya volt az, aki megadta lelkigyakorlatos szentbeszédeivel az ünneppsorozat keretét.

Szombaton volt a legtöbb program, erről szeretnék egy kis ízelítőt átnyújtani a kedves olvasónak.

10 óra körül szép számmal összegyűltek a kicsik a hittanteremben, ahol néhány lelkes szülő segítségével festettek, rajzoltak, majd az így elkészült „produktumokból” rögtönzött kiállítást szerveztek. Később a textillel is foglalatzkodó dr. Székér Klára gyermekpszichológus is

megérkezett, aki nagy hozzáértéssel vezette be a lelkes kis lánycsapatot a selyemfestés rejtelmibe.

Eközben a felnőttek dr. Tari Annamária szakpszichológus érkezésére várva gyűltek össze, aki a Z generáció című, 2012-ben megjelent könyvéből tartott nagyon értékes előadást. Az „online” világ rejtelmibe vezette be a „baby boom” generá-

cióhoz tartozó hallgatóságot. Megdöbbentő adatokat hallottunk korunk „Z” generációjához tartozó ifjúságunkról, akik közül sokan a számítógép rabjává váltak. Közöttük az egymással való kommunikáció megváltozott. A beszélgetést felváltotta a

computer minden fajtája. Nagyon nehéz a mai szülőknek megtalálni az arany középutat, hogy meddig engedjék csemetéiket az online világba. Fantasztikus, tanulságos előadást hallottunk, és a végén néhány kérdésre is válasz kaptak az érdeklődők.

Amíg elmerültünk az online világban, addig a valóságban is elkészült a finom ebéd a plébánia udvarán, amit jó étvágygal elfogyasztottunk. A konyhában tornyosultak a finomabbnál finomabb palacsinták. Nagyon ötletes volt az, aki felcímkezte a hozott édességet, így könnyen megtalálhatták a gyerkőcök a nekik legmegfelelőbb ízűt. Szóval, ismét nagy sikere volt a palacsintának! Köszönet érte mindenkinek, aki a „gyártásukban” részt vett!

A nap megkoronázása az esti szentmise volt. Hálát adunk az Úrnak, hogy ott lehettünk, köszönet Lóránt atyának az ünneppsorozat megszervezéséért és minden résztvevőnek, aki ebben a nagy munkában segítséget nyújtott.

Mándli Anna

Felelj szépen, ha kérdeznek!

"Én tudom, hogy ha kérdeznek tőlem valamit, akkor szépen felelnem kell, mert ha nem felelek, akkor rám szólnak, hogy felelj szépen, ha kérdeznek. Amíg kicsi voltam, könnyű volt szépen felelni, mert vagy azt kérdezték tőlem, hogy hogy hívnak? vagy azt, hogy hány éves vagy? Jó Micikének a kistestvéremnek, mert ő még kicsi, és tőle most is csak azt kérdezik, hogy hogy hívják, és hány éves, és erre még ő is tud szépen felelni.

... Amióta nagy vagyok, sokkal okosabb lettem, mint kicsi koromban voltam, mégis ritkán mondják, hogy nahát, milyen okos ez a gyerek, hanem rám szólnak, hogy ekkora fiú hogy mondhat ilyen butaságot! Amióta nagy vagyok, hiába szeretnék mindig szépen felelni, ha kérdeznek, sokszor nem tudom, hogy mit feleljek.

... Én szeretnék szépen felelni, ha apukám azt kérdezi tőlem, mi újság? de nem tudok szépen felelni, mert sose tudom, hogy mi az, ami újság, és mi nem. Nekem az az újság, ha a barátom kap egy biciklit, ha a piros kisautóm megelőzi a kéket, és ha találkozom az utcán a szomszéd kislánnyal. De apukám nem erre kíváncsi, hanem arra, hogy feleltem-e az

iskolában, kész vagyok-e a leckémmel, és miért jöttem később haza. Ezért aztán, ha kérdezi, mi újság, mindig azt felelem, hogy semmi.

... Igazán szerencse, hogy a szomszédban lakik Kálmán bácsi, aki mindig ráér, mindenre válaszol, és sosem kérdez olyat, amire nem tudok felelni... Kálmán bácsi sosem kérdezi azt tőlem, hogy mi akarok lenni, hanem azt kérdezi, hogy ha felfedező leszek, akkor mit fedezek fel szívesebben, őserdőt, ahol meleg van, meg tigris, vagy jégmezőt, ahol hideg van és főka.

... Mondtam is otthon, hogy jó volna, ha mindenki olyanokat kérdezne, mint Kálmán bácsi, mert sokkal könnyebb arra felelni, hogy miről énekelhet a tévében a néni, amikor nincs hang, csak kép, és milyen színűnek látom a vizet, és milyen nevet adnék egy újszülött vízilónak az Állatkertben, és mire tanítanám meg először a papagájomat, ha volna, mint arra, hogy miért bógsz, meg mi újság, meg mit főzök, meg mi van ezen nevetnivaló.

... ha majd én leszek felnőtt, úgy fogok kérdezni a gyerekektől, hogy sose kelljen rájuk szólnom, felelj szépen, ha kérdeznek! Addig is sokat beszélgetek Micikével, és ha kérdez tőlem valamit, nem azt mondom neki, hogy semmi közöd hozzá, hanem azt, hogy ekkora lány hogy mondhat ilyen butaságot! Hadd örüljön a Micike, hogy már ő is megnőtt."

Janikovszky Éva

MORFONDÍR

Hogy valaki bátor vagy botor; hogy valaki hős vagy hősködő; hogy valaki elvakult vagy vakmerő, sok esetben csak megítélés kérdése. Valószínűleg nem is foglalkoznék ezzel a témával, ha az egyik reggelen egy egyébként általam nagyon kedvelt rádiós műsorvezető nem tett volna megjegyzést Zrínyi tetteire, miszerint hiábavaló lett volna tette és „hősködése”, sehová nem vezetett. Persze mindezt nem Zrínyi Miklósról a Szigeti veszedelem szerzőjéről mondta, hanem Zrínyi Miklósról, „Fegyvert, s vitétz énekek, török hatalmát, ki meg merete várni Szulimán haragját, ama nagy Szulimánnak hatalmas karját, az kinek Európa rettegte szablját.” Zrínyi Miklós: Szigeti veszedelem

Ama előző dédapjáról, aki 500 éve született és 442 éve szeptember 8-án halt meg. Nagyon megszemenő gonoszúszést nem mernék elkövetni, kifejtve, miként rombolja a média nemzeti önértéket, nemzeti hőseink tetteinek lekicsinylésével, kifigurázásával. És nem azért nem teszem

ezt, mert a vád jogossága esetén mellékesnek tekinteném eme tevékenységet, sokkal inkább azért, mert ez esetben nem erről szolt a műsorvezető megjegyzése.

Mindazonáltal azóta is foglalkoztat a kérdés, vajon tényleg csak az különbözteti meg a hőstettet a háborús büntől, hogy az előzőt a győztes hatalom hajtja végre? Olybá tűnik, hogy a XX. században ez a cinikus mondat alapvetően igaznak bizonyult, mint ahogy az is beigazolódni látszik, hogy azért az utókor gyakorta változtat az elődök véleményén, és módosítja azt, akár ellenkező előjelűre is. Éppen ezért tovább is lépnek a történelmi események kiértékelésének csatateréről és vezetném tovább a kedves olvasó gondolatait keresztény létünk megítélésének kérdésköréhez, mert bizony manapság ezt sokkal fontosabb problémának érzem. Mit látunk ugyanis? Valószínűleg, mint minden korban (ld. 1 Kor 1,23), úgy a sajátunkban is a keresztény létezés megítélése és a bátorság - botorság, hős-hősködés, elvakultság-vakmerőség minősítése alá esik, attól függően, éppen kivel beszél az ember, milyen közegben mozog. És ez is azt jelenti, hogy folyamatos „provokációt” jelent a keresztény létezés a világban, mely provokáció kétoldalú.

Egyfelől provokál minket keresztény embereket a tudat, ha másként élnénk, esetleg sikeresebbek, gazdagabban lehetnénk, nagyobb hatalmunk lenne, dúskálhatnánk a javakban. Másfelől –ez biztos állíthatom– provokálja a világot is, hogy más játékszabályok szerint is lehet élni, mint amit a többség elfogadható(bb)-nak gondol. Nyilván erre rögtön azt válaszolhatjuk, hogy értjük mi, de kít érdekel?

Mindazonáltal azért ennél sokkal nehezebben oldható meg, ha egyáltalán ez a probléma, hiszen a provokált lét feszültségekkel jár. Arról nem is beszélve, hogy a többség határozza meg azt a normát, ami szerint a társadalom éli a mindennapjait. Mivel –ahogy fentebb utaltam rá– nem új keletű a probléma, nyilván számtalan megoldás született már rá, engedtesék meg, hogy én is megpróbálkozzak eggyel.

Úgy vélem, a hőst alapvetően az különbözteti meg a hősködőtől, hogy a hősségre nem lehet készülni. Nem úgy van az, hogy az ember elhatározza: akkor én hős leszek vagy bátor –ez egyébként a filmek és a média egyik mérge, hogy éppen ezt sugallja: a főszereplő felkel reggel, és már tudjuk, hős a javából, mint ahogyan ő is tudja. De visszatérve az eredeti gondolatfűzérhez, a hősiesség és a bátorság egy adott pillanatban bekövetkező helyes döntés eredménye. Erre nem lehet készülni, illetve egész életünk a készülésre. Aminek az a következménye, hogy az adott szituációban nem úgy cselekszünk, mint a többség tenné (hiszen a többség nem hős és nem bátor), hanem ettől eltérő módon. Ergo, ha keresztényként úgy éljük a napjainkat, hogy az eltér a többség életvitelétől és nap mint nap ennek megfelelően cselekszünk, akkor bizony egy kategóriába kerülünk a hősökkel és a bátrakkal.

Lehet, hogy hibát találhatsz kedves olvasó, a logikámban, de nekem jelen pillanatban megnyugtató érzés, hogy provokatív életem valójában ugyanannyira provokatív, mint a hősöké és a bátraké..., és igen, ez vakmerőség a maga nemében.

Azt pedig már csak halkán jegyzem meg, hogy Isten szeretete, és hűsége még ennél is sokkal provokatívabb az emberek világában, és mégis milyen jó érzés ebbe tartozónak tudni magunk.

Kókai Nagy Viktor

Forrás: az írással hasonló című kötetből

JÖJJ EL, SZENTLÉLEK!

Fájó emberszívbe,
mint gyógyító balzsam,
lázongó lélekbe,
mint hódító dallam,
zokogó sírásra,
mint öröm harangja,
életnek, tavasznak
hívogató hangja:
Jöjj el, Szentlélek!

Gyenge női szívbe,
mint az erő lángja,
kereső lélekbe,
mint lobogó fálya,
kedvesség és jószág
langyos fuvalmával,
a szelíd Megváltó
gyöngéd uralmával:
Jöjj el, Szentlélek!

Kis gyermeki szívbe,
mint a csengő ének,
ártatlan lélekbe,
mint a vidám élet,
ezüstkacagással,
angyalseregekkel,
atyai mosollyal,
igaz szeretettel
Jöjj el, Szentlélek!

Családi tűzhelyre,
mint a hit szikrája,
- békesség, boldogság
borulván így rája, -
magas palotáknak
fényes nagytermébe,
kicsi házikóknak
virágos csendjébe
Jöjj el, Szentlélek!

Szomorú özvegyhez,
mint a remény napja,
éhező árvákhoz,
mint az árvák atyja,
könnyek törlésére,
orvosság-adásra,
testvéri szent csókra
és vigasztalásra
Jöjj el, Szentlélek!

Bűnnek tengerében
hánykódó habokra,
minden nemzetekre,
kicsikre-nagyokra,
hitnek sugarával,
Jézus szerelmével,
az örök Atyának
örök kegyelmével /Somogyi
Jöjj el, Szentlélek! Imre/

Sitkei Levente

Egy csepp közélet

Hajgumi

Pontosan tudom, milyen a háború, hiszen nekem két lányom van. Mikor az egyenes hajú idősebb és a göndör hajú fiatalabb egymásra néz, a tét pedig a rózsaszín hajgumi, egy másodperc alatt végigfut bennük mindaz, amire egy államnak hónapokra van szüksége.

A hadállások készenlétben, az érvelés, a propaganda élesítve, a rakéták, a tankok, a szárazföldi hadsereg katonái izzó tekintettel méregetik a horizontot, ahol a másik, pontosan ugyanolyan csapat várja a végső utasítást, a parancsot a háborúra. Ilyenkor kell közbevágni, s a rózsaszín hajgumi helyett két zöldet kiosztani. Amolyan megfellebbezhetetlen, isteni igazságszolgáltatásként.

De ők még kicsik, a katonák, a rakéták, a tankok nem valóságosak, s az isteni döntés nagyon gyorsan el tudja határozni a háború kimenetelét. De a szándék igenis pont ugyanolyan, mint egy háborúban álló ország vezetőjéé, csak ott a rózsaszín hajgumit olajmezőknek, befolyási övezetnek vagy gyáraknak hívják. A fő gond az, hogy ott nincs isteni igazságszolgáltatás, felülről senki sem tud belenyúlni a vizzályba. Ott véráldozat van, síró anyák és kisgyerekek, halottak és kipusztult városok. Ferenc pápa, az egyház első számú civilje, akinek nincs szüksége sem mire ahhoz, hogy méltóságteljes legyen, azt üzenté a városnak és a világnak, hogy legyen béke ott, ahol valami szörnyű torzulás miatt állandóan háború van. Nem Ferenc az első s nem is az utolsó olyan katolikus egyházfő, aki a békéről beszél húsvétkor.

Mindannyian ezt teszik. Nem lehet eleget kárhoztatni a kommunistákat, amiért ezt a szót tönkretették. Az ő békéjük azt jelentette, hogy maradj csendben, vagy apró miszlikbe aprítalak, s fogadd el az én uralmam. Ez pedig nem béke, nem a háborús-kodás befejezése a közös jóért, hanem az erős uralma a gyengébb fölött, ahol az acélbetétes bakancsot viselőnek mindig igaza van

a védtelen felett. Bele is rúg ezért. Ez a béke halott városokat szül, csendes, összeroncsolt testű emberek millióit. A disztribúción pedig olyan vezetők integetnek a szürke és rettegő felvonulóknak, akik tudják, hogy ez a béke eltapos mindent, s egyetlen mosolyuk sem őszinte.

Ez a béke valójában háború. Pedig a béke létezik, Szíriában és Palesztinában is, amelyre Ferenc pápa felhívta a figyelmet, s nem is valami nagy varázslat, ha megtaláljuk. Csak azt a rózsaszín hajgumit kellene elfeledni egy kicsit, hiszen pont ugyanolyan szép copfot lehet csinálni a zölddel is, sőt akár hajgumi nélkül is jól állhat a frizura. Drága Szíria, ahol a véreskező diktátort nemzetközi koalíció próbálja kiebrudalni a hatalomból, és minden eszközt elfogadhatónak tart, ha ez sikerülni fog. Gyerekek harcolnak a Szabad Szíriai Hadsereg soraiban, élő adásban fejezik le a kormányhadsereg összekötözött kezű katonáját, felrobbantják az egyetemet, mert győzni kell, a hajgumira szükség van! A kormány értelemszerűen nem adja át, nem enged, nem tárgyal, nem fogad el semmiféle követelést jogosnak, hiszen őt is megbűvölte a rózsaszín gumidarab. Drága Palesztina, drága Izrael, ahol unokatestvérek esnek egymásnak, ugyanúgy gondolkodnak, ugyanúgy viselkednek, de a kiegyezésnek fizikai akadályai vannak, és senki sem olyan bátor, hogy megtörje a tárgyalunk, majd kiröhögjük a másik ördögi körét. A megegyezés messzebb van, mint 1948-ban, hiszen akkor még nem tudta senki, mi lesz itt, milyen mézarszék született a legszentebb város körül. Hatvanöt év telt el azóta, nincs egyetlen család sem arrafelé, aki ne siratna valakit.

Ferenc pápa szavaira érdemes odafigyelni, mert a mosolygó jezsuita nem küzdelemként fogja fel az életet, de nem is megalkuvó, aki a szürke és rettegő felvonulók tömegét szeretné látni. Nem kell ahhoz katolikusnak lenni, hogy magunkévá tegyük ezt az egyszerű üzenetet. Embernek kell lenni.

A kőszegi Szent Család Üdülő májustól októberig várja a pihenni, kikapcsolódni szándékozókat!

Egyházközségi üdülők májustól szeptember végéig tárt kapukkal várja a pihenni, elcsendesedni vágyókat. Kőszeg egyik legszebb helyén, az Ábrahám-hegyen, a verbita közösségtől közhajításnyira, csendes, lankás birtok várja a kikapcsolódni szándékozókat. Megközelíthetősége egyszerű, autók parkolására is lehetőség van.

A két (rövidesen 3) faházban 3-3 személy pihenhet. A gyümölcs- és díszfakkal beültetett területen 10 személyes filagória, tűzrakóhely, konyha, udvari zuhanyzó található. Mosdóblokkunk 2 személyes zuhanyozóból és 2 különálló angol WC-ből áll.

A belváros könnyű sétával közelíthető meg, a turistautak keresztül kasul tagolják az Ábrahám-hegyet és környékét.

Az üdülő igénybevételének szándékát Mándli Anna gondnok felé kell jelezni a 06/30/6323196-os telefonszámon.

Az üdülő napdíja: 2013-ban 600 Ft/fő/éjszaka.

Az ellátásáról mindenki maga gondoskodik. Az ágyneműre huzatot vinni kell. Várjuk jelentkezésüket!

Kellemes időtöltést kíván minden kedves vendégünknek:
a Szent József Plébánia Képviselőtestülete

Epres süti

Hozzávalók 6 főre:

30 dkg eper
50 dkg mascarpone
5dl tejszín
25 dkg porcukor
1 cs Butter keksz

Elkészítése:

Az epret jól megmossuk, lecsumázzuk, és hagyjuk jól lecsöpögni, leszáradni.

A mascarpone-t porcukorral összekeverjük, belerakjuk az összeturmixolt epret és a kemény habbá vert tejszínt, és ezzel jól átkeverjük.

Jénai aljába sorakoztatjuk a kekszet (15 db fél el benne nekem), rákenjük a krémet, és a tetejét befedjük keksszel.

Hagyjuk állni fél napot hűtőben. A kekszek mentén szeletelhető.

Előkészület: 15 perc

Forrás: Internet

Egyházközségi kirándulás május 25-én

A Tűzmadárral 25-én reggel 8 órakor az E.ON parkolójából elindulunk a tavaszi egyházközségi kirándulásunk első állomása, Tapolca felé. Ott meglátogatjuk hazánk egyik természeti szépségét, a tavas barlangot. Természetesen csónakba szállunk és kb. egy fél óráig gyönyörködhetünk a barlang belsejében is.

Innen Bakonybél felé vesszük az irányt, és a bencések "zarándok udvarába" megyünk. Délben imaóra lesz a templomban, amin szeretnénk részt venni, majd a gyógynövény kertben és az arborétumban indulunk egy kis sétára. A gyógynövény kertben vásár is vár bennünket, ahol lekvárt, likórt, szörpöt, csokit, teát lehet kóstolni, illetve vásárolni. Bakonybélben még szeretnénk megtekinteni a Pannon Csillagda által kínált csodálatos égboltot.

Az egész napi ellátásunkról magunknak kell gondoskodni, kivéve a vacsoránkat, amit hazafelé jövet Kertán szeretnénk elkölteni szerény borkóstolással egybekötve. Az útirány következő állomása Nagykanizsa. Mindenkit szeretettel várunk. Jelentkezni hivatali időben a plébánián lehet.

Májusi hirdetések:

Májustól az esti misék este 7 órától kezdődnek!

- **Május 13.** Olvasókör
- **Május 17.** Felnőtt katekézis
- **Május 25.** Egyházközségi kirándulás
- **Május 28.** Mária csoport
- **Május 31.** Táborigi értekezlet (du. 5 órakor)

KALANDOK SZÜNET NÉLKÜL TARTALMAS NYÁRI IDŐTÖLTÉST AKARSZ? KÖZÖTTÜNK A HELYED! HITTANOS TÁBOR DÖMÖSÖN

**Hajókázás a
Dunán**

Strandolás Esztergomban és Párkányon

**Gyepsi
a Nagyvillámon!**

**Bátorság-túra a
Rám-szakadéokban**

Szülői tájékoztató:

2013. május 31.
du. 5 órakor
(Ady út 15.)

A táborozás időpontja:

Lányok: július 8-13.

Fiúk: július 15-20.

Helyszín: Dömös, Dunakanyar

Életkor: óvodás kortól 20-22 éves korig

Részvételi díj: 18.000 Ft
(részletekben is fizethető!)

Alsóvárosi Harangszó

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: szentjosefplebania@hotmail.com , honlap: www.szentjosef.plebania.hu
Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10 és du. 4-6 között. Telefon: (93) 313-849 vagy 06/30/5085542